

DE MOEIAL

tweewekelijkse tijding van en voor vub-studenten

Machtspel

Je hoort het wel vaker vertellen in de wandelgangen. Het rectoraat wil terug meer invloed in het beheer over de sociale sector. De Sociale Raad vindt men er hoe langer hoe meer een lastige staat binnen de staat waarin een handvol studenten en dito personeel zich zo autonoom mogelijk proberen op te stellen tegenover de academische overheid. Een aantal eminente VUB'ers (gelukkig niet allemaal) blijken zich steeds meer over te geven aan despotisme, corruptie en/of vriendjespolitiek. Dat men daar in de sociale sector geen oren naar wil hebben is een bijzonder goeie zaak. Het zal er dan ook een hart onder de riem zijn dat voor de SoR-verkiezingen het quorum ruim werd behaald. De studenten kunnen er bijgevolg meer dan ooit stevig in hun schoenen staan om tegen persoonlijke rancunes en allerlei onderlinge intriges vanuit een deel van de VUB-top in een open, eerlijk, sociaal en dus student-mindede beleid uit te werken. Maar dan zullen de kersverse verkozenen in de Sociale Raad er wel hun schouders onder moeten zetten.

Frans

Geen ommekkeer!

EDITO

"Wij roepen alle liberale studenten op te voorkomen dat de Sociale Raad een links monopolie wordt. Stem dus noch op de Sociale, noch op de A.L.S.-lijst."

Met deze oproep wilden de P.V.V.-jongeren en het Liberaal Vlaams Studentenverbond bereiken dat de VUB-studenten de verkiezingen van de Sociale Raad zouden boycotten. De studenten waren echter wijzer. 2205 kiezers kwamen opdagen, ruim 400 meer dan het vereiste 1/3-quorum.

SoR-verkiezingen

Dat het quorum zo ruim overschreden zou worden had wel niemand durven voorspellen, zeker niet na de drie stemronden van vorig jaar. Sommige waren er voor de verkiezingen van overtuigd dat doordat de 1ste kan-studenten nu ook stemrecht hadden, men nooit zou kunnen bereiken dat 1/3 van de stemgerechtigden zou komen stemmen.

De oproep van de PVV-jongeren en het LYSV maakte die onrust er niet minder op. Maar de boycot, à la RAD-UDRT viel ook niet in goede aarde bij sommige liberale eminenties op de VUB. Zo spande de sekretaris van de rechtsfaculteit, Dhr. Swinnen zich bijzonder in om de studenten op te roepen om toch hun democratische plichten te vervullen en te gaan stemmen.

De SoR verkiezingen en meer bepaald het overschrijden van het quorum met meer dan 400 stemmen kunnen dus een nooit eerder gezien succes genoemd worden. Succes ook voor de kandidaten van de Sociale Lijst, en de kandidaat voor de Aktief Linkse Studenten. Zij kunnen hun huidige beleid in de SoR voortzetten. Geen Ommekkeer dus. Grapjasen namen na de verkiezingen al onmiddellijk de terminologie van de nationale politiek in de mond. Zo wordt er nu gesproken over "Goubin of de chaos" en het "Boon-effekt". Emmanuel Boon, afkomstig uit Ghana, moet zowat de meest populaire buitenlandse student in heel België zijn. Als kandidaat van de Sociale Lijst haalde hij 880 stemmen achter zijn naam. Genoeg voor een duidelijke eerste plaats. Eric Goubin, ook van de Sociale Lijst en voorzitter van de SoR kwam (samen met ALS'er Alain Isaac) op de tweede plaats met elk 799 stemmen.

Yves Rasquin (SL), die als voorzitter van de Bewonerskommissie van Jette een grote rol gespeeld heeft in het organiseren van een boycot tegen de extra-belastingen die de gemeente Jette de studenten wou opleggen, zag zijn inspanningen beloond met 763 stemmen. De vijfde stoel in de Sociale Raad ging naar de voorzitter van de bewonerskommissie van de Nieuwelaan, Alex Vanbets (SL) die 743 stemmen haalde. Het laatste SoR-toegangkaartje ging naar de neofiet, Geert Deruyck (SL) met 710 stemmen. De twee onafhankelijke kandidaten grijpen dus naast de Sociale Raad.

Dat betekent dat er dit jaar in de SoR geen vrouwelijke studentenafgevaardigden effectief zullen zetelen. De enige kandidate Martine Van De Velde had juist 80 stemmen te weinig. De duidelijke uitspraak van de kiezers maakt dus dat het beleid van de Sociale Raad en

Emmanuel Boon, de winnaar van de SoR-verkiezingen, geeft aan al zijn kiezers 880 kusjes.

de ALS-lijst zal kunnen voortgezet worden. Wie een blik werpt op het nieuwe regeringsprogramma kan zich onmogelijk van de indruk ontdoen dat de SoR vooral zal moeten vechten tegen de op til zijnde besparingsmaatregelen voor het onderwijs.

RvB-verkiezingen

Er werd vorige week ook voor de Raad van Beheer (RvB) gestemd. De 1ste kan-studenten waren er dit keer niet bij, maar het ziet er naar uit dat zij, aangezien hun talrijke opkomst voor de SoR verkiezingen van vorige week, volgend jaar ook voor de RvB zullen mogen stemmen.

De verkiezingen voor de Raad van Beheer verliepen veel minder opgemerkt dan die voor het SoR-broertje. In twee fakulteiten, Letteren en Wijsbeheerte en het Hloek waren er zelfs geen kandidaten.

Alleen in de ESP-fakulteit was er een ongekend hevige verkiezingsstrijd waarbij Dirk Borremans het niet schuwde een lasterkampagne op te zetten tegen Carl Grouwet, een van de andere kandidaten. Grouwet werd beschuldigd van nooit naar een vergadering geweest te zijn. Weinig eervolle praktijken die Borremans, een Simonet-

socialist van het zuiverste water, wel de overwinning opleverde. Het klein fortuintje dat hij spendeerde aan stickers en extra-affiches brachten hem geen windelieren op. We moeten wel afwachten hoeveel keer hijzelf de vergaderingen van de RvB zal bijwonen.

Vol

Winnaars

SoR-verkiezingen

2205 stemmen zijn uitgebracht (quorum = 1750)

1. E. Boon (880 stemmen)
2. E. Goubin (799 stemmen)
3. A. Isaac (799 stemmen)
4. Y. Rasquin (763 stemmen)
5. A. Vanbets (743 stemmen)
6. G. Deruyck (710 stemmen)

Bianco : 123 stemmen

RvB-verkiezingen

Het quorum werd overal behaald

- ESP :
 D. Borremans (161 stemmen)
 RG :
 B. Demeulenaere (226 stemmen)
 TW :
 G. Naessens (163 stemmen)
 WE :
 D. Daeninck (171 stemmen)
 GF :
 Y. Rasquin (195 stemmen)

De verkiezingen voor de Sociale Raad zijn verbazingswekkend verlopen want ondanks een weinig democratische boycot-oproep van PVV-jongeren en het Liberaal Vlaams Studentenverbond werd het quorum met ruim 400 stemmen overschreden. Dat is in de geschiedenis van de Sociale Raad nog nooit gebeurd. Het feit dat nu ook 1ste kan. studenten stemrecht hadden is niet van die aard om deze verwondering af te zwakken.

De oproep om de verkiezingen te boycotten lijkt dus eerder een omgekeerd effect gehad te hebben. Toch is het onbegrijpelijk dat studenten die zich liberaal durven noemen oproepen om verkiezingen, wat toch een liberale uitvinding is, te saboteren. Deze daad die meer aan het RAD-UDRT dan aan de PVV doet denken is ongetwijfeld toe te schrijven aan de impasse waarin de Liberale Studentenbeweging op de VUB zit. Veel meer dan het organiseren van een film of het sporadisch opstellen van een standje in het cafetaria lijken de PVV-jongeren niet meer te kunnen. Het vinden van studenten die als liberale kandidaten willen meedoen aan de SoR-verkiezingen en die zich daarna ook voor de Sociale Raad willen inzetten is er helemaal niet meer bij. Daarom is het voor de voorzitters van PVV-jo.-VUB en LYSV waarschijnlijk makkelijker om op te roepen om de verkiezingen te negeren. Begrijpelijk, een pamflet maken vraagt veel minder moeite dan zich een heel jaar door in te zetten als studentenvertegenwoordigers.

Dat de oproep nog maar weinig te maken had met het liberale ideeengoed valt trouwens op te maken uit de reactie van verschillende als liberaal gekend zijnde professoren en leden van het administratief personeel die de studenten oproepen om toch te gaan stemmen al was het maar om het quorum te behalen. Als het ware een lesje in de grondbeginselen van de democratie. Vol

Studenten, centen ?

Onlangs werd Martens 6 in mekaar geknutseld en kwam daarbij voor de universiteitsstudenten een wangedrocht van een regeerakkoord uit de bus. Het inschrijvingsgeld wordt de volgende jaren stelselmatig verhoogd, de sociale sector wordt gekortwiek en er zal numerus clausus worden ingevoerd. In wat volgt lichten we beknopt het universitaire onderwijsstuk van het regeerakkoord Martens 6 door.

De 10.000 slaat op ho!

Vanaf volgend academiejaar wordt het inschrijvingsgeld geïndexeerd. Concreet houdt dit in dat binnen de vijf jaar het inschrijvingsgeld zo'n drieduizend frank méér zal bedragen. Bekijk onderstaande tabel maar eens (ze is afkomstig van Geert Marceels, lid VVS-SVB-Gent en studentenaangevaardigde in de Hoge Raad voor Studietoelagen).

Sector voor 1986 werd berekend aan de hand van 5982 ingeschreven studenten, zijnde 18 studenten te weinig om in een hogere subsidieringscijfer terecht te komen en aldus ongeveer 7 miljoen extra in de pot van de sociale sector te krijgen. Daarmee had men hier een aantal nieuwe initiatieven kunnen nemen op het vlak van onthaal van buitenlandse studenten, nieuwe studentenkamers, nieuwigheden op het vlak

JAAR	INDEX CONSUMPTIEPRIJZEN	INSCHRIJVINGS- GELD	STUDIE- TOELAGEN	STUDIEKOST
78	82,96	10.000		
79	86,67	10.497	74.200	83.000
80	92,43	11.141		
81	100,00	12.053		
82	108,16	13.037		
83	116,45	14.036		
84	123,84	14.926		
85	130,00	15.669	96.460	156.000

Indien vanaf 1979 de inschrijvingsgelden zouden geïndexeerd zijn, dan diende Jan Student nu al 15669 frank neer te tellen bij het begin van het academiejaar. En dan zeggen dat de maximum studiebeurs in verhouding met de studiekosten belachelijk weinig gestegen is. Studeren wordt dankzij deze regering peperduur.

Het blokkeren van de sociale toelagen

Wie dacht dat een verhoging van de inschrijvingsgelden zou gecompenseerd worden door een uitbreiding van de diensten der universitaire sociale sector heeft het goed mis. De toelagen hiervoor worden geblokkeerd op het niveau 1986. Dit houdt in eerste instantie een bevriezing in van het vermogen van de sociale sector (Studeadvies, Sociale Dienst, Restaurant, Sport- en Dienst Cultuur, Kinderdagverblijven, UCOV, Vubtek, SJERP, Jobdienst, Huisvesting en Studentenkringen). Op halflange termijn houdt dit gezien de stijgende levensduur een praktische daling van de werkingsgelden in voor deze diensten en zal er mogelijk zelfs sprake zijn van afschaffing van een dienst. In dit laatste geval zullen diensten als Cultuur, sportdienst en UCOV vooraan op het lijstje staan gezien hun inhoudelijke en financiële werking.

Deze regeringsmaatregel is bovendien van deze christelijk liberale regering een specifieke anti-VUB-maatregel. De sociale toelagen worden berekend per schijf van 1000 studenten aan de universiteit. De begroting van de VUB-Sociale

van sociaal dienstbetoon, sport, cultuur, en dies meer. Dat mag dus allemaal vergeten worden. De VUB moet de buikriem aanhalen omdat ze toevallig 18 studenten te kort had in 1984-85.

Numerus Clausus

Het hing al lang in de lucht. Nu lijkt de kogel helemaal door de kerk : de regering gaat maatregelen nemen "die een overbevolking in bepaalde fakulteiten moet voorkomen". Concreet betekent dit de een of andere vorm van numerus clausus, met name zeker in studierichtingen als geneeskunde en tandheelkunde. Vrije keuze van je studierichting zal er dan ook al niet meer bij zijn.

Heel deze winkel aan regeringsmaatregelen maakt het zonneklaar dat studeren hoe langer hoe onbetaalbaar wordt, iets waar in de eerste plaats de minder begoede bevolkingscategorieën het snelst zullen zuchten. We zijn dan ook terug op stap naar een maatschappij waarin alleen de zoons en dochters van een elite de weg naar de universiteiten zullen vinden. De kloof tussen "haves" en "have nots" wordt hoe langer hoe breder, en zal op de koop toe nog ruimer worden op intellectueel vlak. Droevig is dat. De Raad van Beheer, de Sociale Raad en de doorsnee VUB'er zouden wel eens wakker mogen worden om tegen deze georganiseerde afbraak van de democratisering van het onderwijs flink van zich af te bijten. Vermoedelijk is het nog niet helemaal te laat.

E.G.

Begrijpt u nog steeds? (deel 2)

KAMIEL MIJMERT VERDER.

Zoals U vorige week reeds in de Moelal (exclusief) kon lezen is de CCC de werkelijke oorzaak van de AIDS-virus. U was ook reeds op de hoogte van het feit dat de "Bende van Nijvel" hiertoe haar steentje bijdroeg.

U krijgt hier nu een korte samenvatting van het interview dat wij hadden met de gespecialiseerde dokter Dh. Giendreiks.

In tegenstelling tot wat U vorige week las over de onwetendheid van het wetenschappelijk personeel, heeft Dh. Giendreiks enkele belangrijke bevindingen gedaan. Hij vertelt ze, enkel voor U.

De Moelal, bij monde van Kamiel:

Vertel eens dokter!

Dh. Giendreiks: Wel, we weten nu al iets meer van de manier waarop de CCC en de "Bende van Nijvel" tewerk gaan. De CCC van haar kant kiest voor het procedé waarbij de bacillen met grote kracht rondgeslingerd worden, de bomexplotse gaat gepaard met een enorme luchtverplaatsing, weet U wel? Daar het AIDS-virus niet alleen

het gestel van mensen, maar ook dat van gebouwen aantast, is de vernietigingskracht begrijpelijk.

De "Bende van Nijvel" daarentegen plaatsen de virussen in hun Riot-gun en verspreiden ze de bacillen.

De Moelal, bij monde van Kamiel:

Maar die mensen zijn toch dood?

Dh. Giendreiks:

Ja, maar daar ligt hem juist de leepheid van de "Bende". Door het onderzoek van de geneesheren op de slachtoffers komen ook zij in aanraking met de virus, die zij dan op hun beurt verspreiden bij hun patiënten in hun gewone praktijk. Zo tasten zij alle lagen van de bevolking aan.

Je doet de ziekte op bij hen die ze moeten bestrijden als het ware. Ha,ha,ha. (lacht)

De Moelal, bij monde van Kamiel:

Ha,ha,ha. (schaterend)

Tot zo ver het interview.

Binnen 14 dagen:

"Het politieonderzoek en de gevangenis."

Gaan onder andere niet naar Mexico

EEN ARREST VAN DE RAAD VAN STATE

Studenten, het mag u allen aanbelangen, en hier en daar zal u er al wel iets over gehoord hebben; er is het een en ander te doen omtrent de pensioenleeftijd van professoren. Maar omdat De Moelal hier en daar iets horen een gevaarlijke stap naar onkunde en/of-nog erger-onwetendheid vindt, zal ik u even van A tot Z uit de doeken doen wat er gebeurd is en waar u zeker niet bang voor hoeft te zijn.

Het volledige verhaal begint lang geleden maar ik spring in 1982. In dat jaar worden er door de regering twee besluiten uitgevaardigd, respectievelijk K.B.81 en 127, waarin de zowat belangrijkste lijn is dat profren benoemt voor 1 juli 1971 op pensioen mogen op hun 70ste terwijl de "jonge gasten" die na die datum benoemt werden op hun 65ste hun plaats moeten vrijmaken. Dit was dan een overgangsgeregeling om uiteindelijk alle profren op hun 65ste in de kast te zetten. Ja, u raadt juist. Enkele oudere profren zagen daardoor een extraatje op hun pensioendrag-dag dat een gemiddelde is van de wedde der 5 laatste dienstjaren-de mist in gaan en maakten de zaak rechtbaar bij de Raad van State. De K.B.'s zijn namelijk geen wetten wat wij zeggen dat er ten allen tijde beroep kan tegen aangetekend worden.

soren, waaronder de heer Missorten bekend bij VUB rechtstudenten, beukten bij middel van de Raad in op de Ministers van onderwijs, landsverdediging, sociale zaken, en de staatssecretaris voor pensioenen. De profren bleven uiteindelijk met negen over (met tien gestart) en legden blijbaar meer dan genoeg gewicht in de schaal want het arrest wat de Raad uitgevaardigde ontnemt aan de bestreden besluiten elke waarde. Alle grijzende profren kunnen dus nog rustig een tijdje tot hun 70ste doorboeren....FOUT, fout, fout, fout!

De Heer Vermeulen, lid van de Raad van State en eveneens bekend bij VUB rechtstudenten, vertrouwde me terwijl ik mijn licht bij hem opstak toe dat Martens 6 zich zomaar niet zou laten schuren. Tegen het einde van het academiejaar zal zij wel een wet voor de dag toveren die het arrest van de Raad weer neutraliseert. D.W.Z. dat profren binnenkort waarschijnlijk wettelijk verplicht op 65 jaar plaats zullen moeten ruimen. Degenen die al schrik moesten gekregen hebben voor een eventuele terugkeer van de heer Flam en andere populaire figuren kunnen dus nu rustig een pint gaan pakken. En ik hoor van ver ook dat de assistenten binnenkort een gratis vat geven!

En zo geschiedde. De heren grijzende profes-

IL CATTIVI

Studenten + politiek

EEN INTERVIEW MET DE VOORZITTER VAN DE ALS

Vanaf deze week krijgt u, in deze door u zo geliefde Moelal, een echte reeks voorgeschoteld. Zoals u waarschijnlijk reeds weet bestaan er aan de VUB een hele reeks politieke groeperingen en partijen. Op de redaktieraad (waar u nog steeds welkom bent) kwamen we op het enorme idee al deze organisaties aan de lezer voor te stellen aan de hand van een interview. Kwestie van informatie, ons hoofddoel namelijk. In deze eerste aflevering komen de Aktief Linkse Studenten aan bod. Dat de keuze op hen viel is volstrekt toevallig, we moeten ergens beginnen. Alle andere groeperingen komen in de volgende Moelals aan de bak. (Voor zij die dus in zo'n andere groepering zitten, maak u vooral niet kwaad, u komt nog!)

Het interview over ALS, Aktief Linkse Studenten, werd afgenomen met Jo Coullier, de kersverse voorzitter van ALS.

We moesten dit doen in een lokaal dat toevallig vrijstond in de F want een eigen lokaal heeft deze organisatie niet.

Moelal: ALS, sinds wanneer, en zijn er eventueel politieke banden?

ALS: Het ALS werd opgericht in februari '76 uit de nood naar een socialistische vereniging aan de VUB. Er bestond wel het SVSY (Socialistisch Vlaams Studenten Verbond), maar dit was slechts een papieren organisatie, nooit echt actief.

De naam ALS hebben we overgenomen van een gelijkwaardige organisatie uit Gent met de bedoeling een overkoepelend orgaan te krijgen, om in Leuven heeft het ALS een tijdje bestaan. Maar enkel aan de VUB is het blijven bestaan. Nu is ALS een onderdeel van de Socialistische Gemeenschappelijke Aktie. Wij richten ons dus tot de SP en het ABVV en vragen onze leden ook daar lid van te worden. Binnen het SAG hebben we echter wel een autonome politieke stelling.

Hierin ligt dan ook het fundamentele verschil met andere klein-linkse groeperingen, wij vallen terug op de traditionele arbeiderspartij.

Moelal: Hoe ziet de ideologie van het ALS er dan uit?

ALS: Ten eerste moet ik zeggen dat er binnen het ALS verschillende fracties mogelijk zijn. Zo zijn zowel Marxistische, reformistische als communistische strekkingen welkom, zij hebben fractierecht.

Nu is het zo dat altijd de Marxistische strekking de bovenhand heeft gehad binnen het ALS. Vandaar dat ook het "Charter van de student"

een nogal Marxistische inslag heeft. Tot nu toe werd dit nog niet in vraag gesteld.

Dit programma is zeker niet in tegenstelling met de basisideeën van de SP of het ABVV omdat ook zij zich eigenlijk baseren op het "Charter van Carrington" van 1894.

Maar dit mag zeker geen bezwaar zijn voor andere linkse studenten om lid te worden, een aanpassing van het programma kan ten alle tijde gebeuren, mits het halen van een meerderheid natuurlijk.

Moelal: Wat zijn nu de eisen, meer naar de student en de VUB toe?

ALS: Ten eerste wil ik zeggen dat wij voor de oprichting zijn van een studentencentrale binnen het ABVV, omdat wij denken dat men slechts veranderingen kan doorvoeren mits de steun van de arbeiders, omdat zij de enige

groep zijn die veranderingen kunnen doorvoeren. Naar het onderwijs toe zijn wij voor "onderwijs voor allen". Dit houdt onder andere in dat wij voor gratis onderwijs zijn, bezoldiging van de student, goedkopere huisvesting en maaltijden enz...

Wij vechten hiervoor omdat nog steeds heel veel arbeiderskinderen de kans niet krijgen hoger onderwijs te volgen, het is in veel gevallen financieel niet haalbaar.

Verder zijn wij voor een zelfbeheer van de onafhankelijkheid van de studenten en het personeel. Moelal: Hoeveel leden telt het ALS?

ALS: Voorig jaar waren er een 40-tal leden waarvan er zo'n 8 à 10 actief waren.

Moelal: Hoe zit het met de samenwerking met andere politieke groeperingen aan de VUB?

ALS: Met de vertegenwoordigers van de burgerlijke partijen, PVV-jo en VU-jo, kunnen wij niet samenwerken omdat zij het kapitalistisch systeem, dat wij verworpen, verdedigen. (In tegenstelling tot de SP)

Met de andere, linkse partijen zoals MLB, SAP of SJW, kunnen wij dat wel maar dan onder enkele voorwaarden. Wij kunnen dan eventueel akkoord gaan met een minimum programma en eisen een fractierecht, zodat wij nog altijd onafhankelijk ons programma naar voor kunnen brengen.

Moelal: Hoe zit het ALS de weg naar de veranderingen? Is dat het parlement of de straat?

ALS: Wij geloven niet dat de fundamentele veranderingen doorgevoerd kunnen worden langs het parlement, of op de VUB, langs de SoR. Wij zien die organen wel als een spreekbuis voor onze eisen, en als een middel om de arbeidersklasse bewust te maken van hun situatie.

En die situatie is zo, dat zij alle welvaart van het land dragen. Bijgevolg zijn zij het ook die de macht in handen moeten nemen om tot echte veranderingen te komen. En dit kan gebeuren via een algemene staking, bijvoorbeeld. En daar zal het ALS dan ook piket staan, en vechten tegen de regering.

Daarom stellen wij ook dat de studentenbeweging moet aansluiten bij de arbeidersbeweging, omdat deze laatste de enige groep is met de potentie tot echte veranderingen.

Een goed voorbeeld in dit kader vinden wij het gemeentebestuur van Liverpool, waar een

Marxistische gezinde strekking van de Labour-partij de meerderheid heeft. Zij hebben dus consequent geweigerd de van overheidswege geplande bezuinigingen en afvloeiingen door te voeren, om zo druk uit te voeren op de nationale regering. Nu blijkt echter wel dat Thatcher de democratie dult zolang dat haar eigen belangen niet schaadt. Dit handelen gaat dan ook gepaard met bewustmaking van de bevolking. Zij zeggen dus dat zij, als gemeenteraad, niets kunnen hervormen, want Thatcher kan die zo afschaffen.

Wat moet gebeuren, stellen zij, is dat er een algemene staking moet komen, tot de flinisch, om die hervormingen er wel door te krijgen. Zo zouden wij dus ook werken indien ALS een meerderheid zou halen binnen de SoR, en zo zouden ook wij onze eisen doorvoeren.

Ook hier zie je dus een verschil met de SP.

Moelal: En wat van de Moelal?

ALS: Tja, ik vind wel dat de Moelal een taak heeft als informatieve faktor binnen de VUB, ik vind ook dat de kritiek van het NSV als zo de Moelal een ALS-bladje zijn totaal verkeerd, al zouden wij ook wel een bladje, gesubsidieerd door de SoR willen hebben, maar ja!

VROUWEN & POLITIEK

In het vorige nummer gaven we u al een fantastische bijdrage over vrouwen in de politiek. We lieten Annemie Neyts (PVV) en Nelly Maes (VU) aan het woord. Om ons pluralisme te bewijzen kijken we nu ook de andere kant uit. We legden dus Lydia Depauw-Deveen (SP) en Paula D'Hondt (CVP én staatssecretaris) op de rooster.

Lydia Depauw

Lydia Depauw-Deveen : Whisky of Pernod ?

De Moelal : Een Spa is goed genoeg. Waarom zijn er trouwens zo weinig vrouwen in de politiek

LDD : Er zijn inderdaad te weinig vrouwen in de politiek. Dat is een kwestie van rolpatronen, organisatie en tijd. Het rolpatroon zadelde de vrouw met allerlei verantwoordelijkheden op, zoals kinderen, het huishouden en dergelijken. Veel vrouwen hebben daar nog een job bovenop. Als er kinderen zijn in het gezin en als de echtgenoot niet bereid is om bepaalde opofferingen te doen blijft er maar weinig tijd over om s'avonds vergaderingen bij te wonen. Als vrouw heb je het zeker niet gemakkelijk in de politiek. Alleen maar "aktief zijn" volstaat niet om een mandaat te bemachtigen. Je ondervindt ook gemakkelijk tegenstand van de mannen voor wie je natuurlijk een concurrent bent. Geen mannelijk politicus zal graag zijn plaats afstaan aan een vrouw. In de SP past men tegenwoordig wel een positieve discriminatie toe, maar dan nog met het argument "er zijn te weinig vrouwen in de politiek, neem mij" niet op. Je moet het woord durven voeren en je ten volle inzetten.

Moelal : Waarom bent u zelf actief in politiek?

LDD : Mijn vader is lang actief geweest in de BWP, zonder ooit op een lijst gestaan te hebben. Ik voelde mij ook zeer sociaal. Toch voelde ik mij niet gemakkelijk in de partij.

De Moelal : Waarom hebt U voor de SP gekozen?

LDD : Mijn milieu doet er natuurlijk veel aan. Het is een soort van aanvoelen dat er in onze maatschappij nog heel veel misdeelden en minderheden zijn. Het felt dat ik mijzelf ook in een minderheidsgroep geplaatst zie verklaart veel van mijn denken en doen : als Vlaming in Brussel, als vrijzinnige in de Vlaamse gemeenschap, als vrouw en socialiste in deze maatschappij. Ik weet dus wel min of meer wat het is om tot een minderheidsgroep te behoren. Daarom ben ik feministe en daarom wil ik ook gastarbeiders verdedigen. Mijn "vrouw zijn" heeft me overigens ook in mijn wetenschappelijke carrière gehinderd. Toen ik een beurs aanvraag bij het nationale fonds kreeg kreeg ik die niet. Een van de redenen was dat ik een vrouw was. Men vond toen nog dat het niet veel zin had om in een vrouw te investeren. Toch zat ik in een geprivilegeerde situatie, ik heb uiteindelijk kunnen studeren

(maar pas op, 't is niet vanzelf gekomen hé, ik heb moeten werken!), maar het belette niet dat ik zou aanvoelen wat het is om in een minderheidsituatie te zitten. Ik ben ook erg bekommerd om de misdeelden. Ik geloof dat door dit alles mijn keuze voor de socialisten bepaald werd. Mijn ouders hebben mij nooit gedwongen om bij die partij te gaan. Ik was trouwens al zo jong niet meer toen ik lid werd, juist omdat die partijstructuren mij niet erg aantrokken. Ik had een zekere drempelvreze.

De Moelal : Waarom zouden er zo weinig vrouwen op vrouwen stemmen?

LDD : Waarschijnlijk komt dat weer door het rolpatroon. De vrouw zou zich minder interesseren voor de politiek, ze zou stemmen op de politici die de echtgenoot aanbeveelt, etc. Misschien heeft de gewone vrouw minder vertrouwen in een vrouwelijke politicus. Ik heb de indruk dat de mensen ook niet zo vlug naar een vrouwelijke dokter of tandarts gaan. Die vrouwelijke tandarts zou nochtans even goed zijn als een mannelijke.

Men is het zo gewoon om de politicus als man te zien. De propaganda speelt er ook een rol in. Zo heef men meestal mannelijke lijsttrekkers. We hebben dat trouwens goed kunnen volgen binnen een andere partij waar een vrouwelijke staatssecretaris haar plaats als lijsttrekker moest afstaan aan een man. Dat bewijst dat ook de partijen moeilijk doen om vrouwen op verkiesbare plaatsen te zetten. Vrouwelijke politici lopen dus veel minder in de kijker, ook op de televisie. In Groot-Britanië heb je natuurlijk mevrouw Thatcher, maar dat is niet bepaald een personage dat het feminisme zal dienen.

Het zijn dus de strakke rolpatronen die moeten veranderen. Ik heb toch al de indruk dat de jonge mannen van nu daar minder moeilijk over doen en dat ze bereid zijn om mee te helpen met het huishouden. Maar toch krijg ik van mannen met die overtuigingen nog vaak te horen "ik zou niet graag met u getrouwd zijn". Ik mag mezelf heel gelukkig noemen met mijn

echtgenoot die dat allemaal aanvaardt. Hij helpt ondermeer bij de vaat hoewel hij toch ook hoogleraar is. Hij heeft het ook druk en ik kan toch niet van hem elsen dat hij overal met mij mee gaat. Ik ben dus vaak alleen op de baan. Hierin verschilt mijn situatie enorm met die van mannelijke politici want zij hebben een vrouw die hen overal kan vergezellen.

De Moelal : Men verwijt de vrouwelijke politicus dat ze minder vrouwelijk zou zijn?

LDD : Ik voel mij toch 100% vrouw. Misschien is het mannelijke optreden van sommige van die vrouwen te verklaren als een reactie op die mannen-wereld. De meeste vrouwen reageren toch op een andere manier. Zij zijn gevoeliger voor de vrede dan de mannen. Ik geloof ook dat de vrouw alles meer praktisch en nuchter bekijkt. Dat bewijst toch de noodzaak van een vrouwelijke inbreng in de politiek.

De Moelal : In het Brusselse is men opgekomen met een feministische Partij (PFU). Hoe staat u daar tegenover?

LDD : Ik ben daar radikaal tegen. Het heeft helemaal geen zin. Een vrouw moet even vrij zijn als een man om een politieke keuze te maken. Dat heeft zowel sociale als economische implicaties. Op kommunautair vlak zie ik mezelf bijvoorbeeld niet op dezelfde lijst staan als Mevr. Spaak, hoewel we als vrouwen op sociaal vlak wel voor 100% overeenstemming kunnen bereiken. Die feministische Partij ondermijnt bovendien de positie van de vrouw in de andere partijen. Verder moet de vrouwelijke politicus zich ook met andere problemen kunnen bezighouden, dan alleen maar de problematiek van de emancipatie.

De Moelal : Vind je dat abortus meer in de kijker kwam te staan dankzij de aanwezigheid van de vrouw in de politiek?

LDD : De vrouw is natuurlijk al veel langer in de politiek. Toch is men er verder in gevorderd om het publiek van die problematiek bewust te maken. Vrouwelijke mandatarissen hebben er inderdaad toe bijgedragen, ook allerlei actiegroepen en verenigingen en het felt dat enkele artsen in de gevangenis terecht kwamen. Maar dat is nog niet voorbij, er zullen nog straffen volgen voor dokters, vooral met de huidige meerderheid.

Het is niet omdat men abortus depenaliseert dat men verplicht wordt abortus te doen. Ik verplicht de gelovigen niet om abortus te laten uitvoeren, maar zij moeten inzien dat het voor anderen soms wel wenselijk is, en dat die mensen daar niet voor vervuld moeten worden.

Ik ben medestichtster van het Vlaams Centrum hier in Brussel en ik had stilletjes gehoopt dat ik daarvoor last zou krijgen met de justitie nu dat mijn parlementaire onschendbaarheid is opgeheven. Zo zou je parlementsleden bij de problematiek kunnen betrekken en de zaak nogmaals in de openbaarheid kunnen brengen. Maar dat gebeurt dus niets.

Ik vind het heel erg dat de klandestiene abortus ondertussen verder blijft duren. Het trefst juist de mensen die zich geen reis naar het buitenland kunnen permitteren om daar een medische abortus te krijgen. Zo zouden er jaarlijks 1 op 1000 vrouwen sterven. Groepen als Pro Vita mogen dan eerbied hebben voor het leven, maar blijkbaar niet als het om het leven van jonge vrouwen gaat die geen uitweg meer zien en zichzelf in gevaar moeten brengen met een klandestiene abortus. Ik ga overigens een wetsvoorstel indienen waardoor het kind de naam van de moeder kan dragen. Ik krijg daarop negatieve kritiek van mannelijke kollega's, maar ook van enkele vrouwelijke.

Paula D'Hondt

Wanneer we om tien uur op haar kabinet aankomen wordt ons meteen een drankje aangeboden. Binnengedoodst in het bureau van de staatssecretaris overvalt me ineens het verlangen om eens een namiddag met Mevr. D'Hondt in één of andere koffiehophoortje te eten en gezellig verder te babbelen. Het gesprek dat we met haar hadden was in elk geval al erg gezellig.

De Moelal : Hoe voelt u zich als vrouw in de politiek?

Paula D'Hondt : Goed, ik doe dit werk graag. Ik ben al van 1952 in de politiek, dat is dus al een lange loopbaan, en ik heb een hele reeks moeilijkheden moeten overwinnen. Als vrouw kan je in de politiek heel wat aan de maatschappij veranderen, de vrouwelijke inbreng is onontbeerlijk.

DM : Hoe verklaart u dat er zo weinig vrouwen zijn in de politiek?

PDH : Eerst en vooral verwijzen velen nog naar de mannelijke weerstand. Waar iemand komt moet een ander plaatsruimen, en in de politiek zijn de plaatsen beperkt, omwille van ons democratische systeem. Ik denk dat het ook ligt aan de vrouwen zelf. De niet-participatie van de vrouwen is een historisch gegeven. Het is ook een moeilijke opdracht: het vraagt veel inzet, veel engagement, veel dynamisme. Ik denk dat het de vrouwen eigenlijk een beetje afschrikt. In het verleden werd de vrouw toch altijd geacht om thuis te zijn en ik geloof dat we die opvatting moeten overwinnen.

DM : Maar wanneer vrouwen dan opkomen hebben ze het toch moeilijk om een nuttige plaats te bemachtigen.

Ook in de nieuwe regering is er geen ministerportefeuille bij voor Paula D'Hondt.

PDH : Het is niet omdat je jezelf plots als vrouw aandient dat je een goeie plaats moet hebben. We moeten ook participeren van aan de basis. Ik heb weinig moeite gehad met de plaats die ik mij als doel had gesteld. Ik heb er wel voor moeten vechten naast en met de mannen. Ik heb nooit een plaats aangeboden gekregen, maar er zijn vrouwen die die wel krijgen omdat ze vrouw zijn.

DM : Maar in het algemeen worden toch veel meer elsen gesteld aan een vrouw dan aan een man. Een vrouw goed genoeg wil worden bevonden, moet ze al heel goed zijn.

PDH : Mannen die de top bereiken moeten ook goed zijn hoor. Vrouwen worden beter geobserveerd omdat ze met minder zijn. Als er één vrouw in een direktieraad zit zal men veel

meer over haar praten omdat ze een unicum is.

DM : Enkele weken geleden was het internationale huilsvrouwenstakingsdag, hoe staat u daar tegenover?

PDH : Ik moet zeggen dat ik die huilsvrouwenstakingsdag in België niet ervaren heb als een groot evenement. Er is mij wel opgevallen dat de lijstland premier heeft meegestaakt. Goed, ik kan me voorstellen dat ook huilsvrouwen zich gediskrimineerd voelen. Al was het maar omdat ze op een bepaald ogenblik niet de mogelijkheid hebben gehad om te kiezen. Deze frustratie dragen ze met zich mee en ze willen ook de aandacht trekken op het werk dat zij ongetuigprekelijk verrichten. Ik vind dat een positieve zaak, daardoor wordt nog eens de aandacht gevestigd op de dubbele taak van de buitenhuis werkende vrouw.

DM : Is het ook niet zo dat de CVP ten gevolge van de crisis zoveel mogelijk vrouwen uit het arbeids-circuit wil halen en probeert te ijveren voor betaalde huisarbeid? Is dat geen nieuwe diskriminatie van de vrouw?

PDH : De CVP is niet als dusdanig voor de sociaal pedagogische toelage (SPT). Ik vind dat de huishoudelijke taken moeten geherwaardeerd worden, maar in mijn ogen moet dat niet gebeuren met de SPT. Die is oolt gestemd geworden door een PVV-CVP regering als principe, maar ze is nog nooit toegepast geworden. De debatten hierover laaien weer hoog op omdat we in een crisis leven en omdat er dus opnieuw gepleit wordt om de vrouw terug naar de haard te sturen.

De vrouwen in de katolieke partijen hebben bewezen dat ook zij kunnen participeren. Wij zijn met meer dan de helft van alle vrouwen die in de politiek zitten. Wij bewijzen dat we het kunnen, in de andere partijen roepen ze wel, maar ik zou de vrouwen van vlees en bloed wel eens willen zien die erin zitten. Sorry dat ik nu even aggressief wordt, maar we hebben bewezen dat we de goede weg hebben gevonden om de vrouwen te laten participeren en we zijn daarom niet minder feministisch. Het is niet omdat je tot een linkse partij behoort dat je sowieso progressief bent en dat je konservatief bent als je tot een rechtse partij behoort.

DM : Zou het invoeren van arbeidsverkorting voor vrouw mannen als vrouwen geen goed alternatief zijn voor de sociaal pedagogische toelage? Ik denk dat deze regering iets in die zin gedaan heeft door middel van de loopbaanonderbreking.

Die was bedoeld voor zowel mannen als vrouwen.

Deze mogelijkheid is er gekomen onder druk van de vrouwen, en dan vooral van de CVP-vrouwen. Ik vind het een goed begin en we zien dat zowel mannen als vrouwen van de mogelijkheid gebruik maken. Maar toch is er een mentaliteitsverandering nodig bij zowel mannen als vrouwen om samen de taken te doen. Samen de arbeidstaak, samen de huishoudtaak en eventueel samen de sociale taak. Daarvoor is een sensibilisering nodig en die verwacht ik vooral van het onderwijs. Ik denk dat zich daar de grootste hefboom naar de emancipatie bevindt. Maar ik vrees dat zich daar juist de meeste traditionalisten bevinden. Daar zal een zeer grote mentaliteitsverandering moeten ontstaan.

DM : Vindt u dat de voorbije vrouwendag resultaat heeft gehad, en vindt u dat zo'n vrouwendag in het algemeen zin heeft?

PDH : Voor zover de feministen zich daar kunnen vinden en voor zover ze tevreden

zijn om vijftiengint jaar lang ludieke dingen te doen, voor mij niet gelaten maar ik participeer daar niet aan. Ik ben tweemaal naar een vrouwendag geweest. De eerste keer met mijn volle gedachten en met de idee dat het inderdaad een frisse aanpak was. De vrouwendag wordt daar op een ludieke manier in de kijker gebracht. De tweede vrouwendag was een lamenteren van dezelfde problemen. Vandaag doet men dat nog altijd. Voor deze passieve manier om vrouwenproblemen voor één dag per jaar in de belangstelling te brengen, voel ik weinig. Ik voel er veel meer voor om van binnenin te werken aan de problemen en om macht te hebben om er wat aan te doen.

Toen ik vanmorgen in de krant las dat ik de mogelijkheid had om de meisjesnaam van de gehuwde vrouw gratis in de telefoongids te plaatsen heb verwezenlijkt, was ik daar erg trots op. Veel trots dan wanneer ik een hele zondag op de vrouwendag gezeten zou hebben, en samen met Nelly Maes zou geroepen hebben dat we er genoeg van hebben.

DM : Bent u ook tegen de feministische partij die nu in Brussel is opgekomen?

PDH : O neen, ik ben demokrate, ik ben daar niet tegen. Indien die mensen denken dat ze op die manier hun ideale dienen en zich daarvoor inzetten en zich laten tellen, is dat eigenlijk al iets. Ik heb daar respect voor, zoals ik respect heb voor iedereen die zich bij de verkiezingen op de lijst zet.

vervolg van pag 3

Khomeiny

IRAANSE STUDENTEN OP DE VUB

DM: Mevrouw Lydia Depauw heeft een wetsvoorstel ingediend zodanig dat het kind de naam van de moeder zou dragen. Wat vindt u van zo'n voorstel?

PDH: Zou kunnen dragen. Ik heb daar principieel geen enkel bezwaar tegen.

DM: Het is toch kenmerkend voor de patriarchale samenleving dat het kind de naam van de vader krijgt. Zou de naam van de moeder niet veel evidentier zijn?

PDH: Ik heb er geen bezwaar tegen, als het kind zou kunnen kiezen.

DM: Komt het partij-standpunt van de CVP overeen met uw persoonlijke visie?

PDH: Wel ja, mijn partij is voorstander van het wetsvoorstel Michielens. Ik denk dat dat een goed voorstel is in die zin dat het uiteindelijk de status quo een stuk wenst te doorbreken. Wat ik eigenlijk bemerk is dat die zaken in België alleen maar op principieel vlak gesteld worden. Het gebeurt aan de hand van vonnissen waar men schijnbaar geen moeite meer mee heeft. Natuurlijk, ik weet dat de feministen zich daar tegen verzetten, ze zeggen dat we met een schone lei moeten beginnen, zonder hypokriet te zijn. Het wetsvoorstel zal toch opnieuw moeten worden ingediend omdat het parlement werd ontbonden. Ik merk ook wel dat we ter plaatse blijven trappelen. Tien jaar geleden dacht ik persoonlijk ruimer over abortus en dan wel in de zin van de extreme feministen van toen. Ik denk toch dat het een probleem is dat we enorm onderschatten en ik bedoel dan vanuit het standpunt van de vrouw.

DM: Rika Steyaert zou erover denken de problemen van de ongewenst zwangeren en de ongewenst kinderlozen te harmoniseren.

PDH: Dat zou ideaal zijn, maar het is natuurlijk een simplistische houding voor het probleem. Ouder zijn betekent biologisch een kind ter wereld brengen, maar ouder zijn is ook een emotioneel gegeven. Ik heb vijf kinderen en dat eerste dat verwacht je en de wereld is niet groot genoeg, maar dat vijfde, ja... Je kinderen moet je stuk voor stuk graag leren zien. Ieder van mijn kinderen heb ik op een eigen manier gekregen en ook graag leren zien.

DM: Zou men dan kunnen stellen dat de CVP twee van de drie K's geïmplementeerd heeft en de derde heeft verzacht?

PDH: Kerk, Keuken en Kinderen dus. De CVP is geen konfessionele partij, ze heet wel kristelijk, maar ze is niet konfessioneel. Jullie denken dat wij kongregalisten zijn, dat wij nog onder de hoede van de paus de telefoon laten werken. Ik geloof dat veel feministen nog denken dat ik vooraleer ik een digitale telefooncentrale installeer eerst naar Rome bel om te vragen of die telefoon wel goed gebruikt zal worden. Binnen onze partij zitten zowel kerkelijke als niet-kerkelijke mensen. Trouwens, wij ontkomen niet aan de nieuwe generatie. Er zijn inderdaad kristelijke waarden waar wij achter staan, maar de kerk als dusdanig heeft onze politieke beweging niets te zien.

DM: Hoe staat u tegenover de gastarbeidersproblematiek in Brussel?

PDH: Persoonlijk zeer ideaalisch maar ik vraag me af of het realistisch is. Ik ben gevormd in de school van Cardijn, wat betekent dat ik geleerd heb dat alle mensen evenwaardig zijn. In die optiek ben ik geen voorstander van diskriminerende maatregelen tegenover gelijk welke mensen. Ik vind dat wij een immigratiepolitiek hebben gevoerd waardoor wij de gastarbeiders hier gevraagd hebben.

We moeten ze opeen evenwaardige manier behandelen, net zoals alle burgers. Laat staan dat ik hoor dat er problemen met hen zijn. Dat wij in respekt voor culturen voor deze mensen ons moeten afvragen of we integratie moeten bevorderen en cultuur eerbiedigen. Het is eigenlijk het dagdagelijkse leven dat het moeilijkste is én voor de gastarbeider én voor de inwoner van Brussel. Ik denk altijd dat het mogelijk geweest is in Limburg een integratie tot stand te brengen tussen de autochtone bevolking en de gastarbeiders en dus denk ik dat dit in Brussel ook mogelijk moet zijn. Maar goed, de problemen in Brussel zijn altijd veel ingewikkelder dan elders in het land. Toch zie ik de realiteit, naast mij werd een huis verhuurd en de huisbazin kwam me vragen of ik er bezwaar tegen had dat er een Turks gezin in zou komen wonen. Ik was verbaasd over zo'n vraag. Dat men mij komt vragen of ik er bezwaar tegen heb dat een gezin van vreemdelingen naast mij komt wonen. Ik kan er zelfs niet bij dat men mij die vraag durft te stellen. Volgens mij heeft iedereen het recht te gaan, te wonen, te leven en te werken waar hij wil.

Inge Amabilis Hafida

De Iraanse studenten frequenteren hier al een poosje op de VUB. Bij sommigen onder ons rezen er vragen in de stijl van: "Hoe is het mogelijk dat zulke orthodoxe Islamieten ten dienste van het Komeini-bewind hier hun kennis kunnen vergaren?". Is dit in teken van een soort ontwikkelingshulp, in de 11 11 11-stijl? Respect voor de mensen en niet voor de macht? Met deze vragen in het achterhoofd was er al een reportage gaande die deze keer de mening van rektor Steenhout naar voren zal brengen. De reporter nam geen blad voor de mond, zodat de volgende neerslag tot stand kwam:

Moelal: Hoe kan de VUB als vrije Unief zich inlaten met het opleiden van mensen die later (terug) deel gaan uitmaken van een diktatoriaal regime?

Rektor: Het probleem is een beetje anders. Men kan het op verschillende manieren zien. Het is natuurlijk zo dat we op geen enkele wijze de dingen goedkeuren die onder het regime van Komeiny gebeuren. Het probleem dat zich echter stelt is het volgende: Hoe ondernemen we iets tegen zulk een regime? Ofwel kan men van buitenuit subversief tewerk gaan, zoals Irak die een oorlog aanging tegen zijn buurland.

Moelal: Maar ja, dat is een beetje extreem niet?

Rektor: Is dat extreem, het is toch Irak die de oorlog begonnen is. Je kan proberen van er ondergrondse verzetstrijders naar toe te sturen om het regime omver te werpen, maar uiteindelijk weten we toch ook niet wat de juiste drijfveren van de mensen daar zijn, de wortels van het huidige "fundamentalisme" zijn voorlopig nog niet helemaal duidelijk. Er zijn daar inderdaad duidelijk excessen die ook aangevoeld zijn gewoon door het feit dat er een oorlog is. Zonder die daarom goed te keuren verkies ik mij ervan te distancieren, alhoewel onder de Sjah waren er ook even grote excessen die even duidelijk waren, daar hebben we ons echter nooit van gedistancieerd.

Moelal: Massamoorden op grote schaal?

Rektor: Inderdaad onder de Sjah waren er ook massamoorden. Als we zien op welke wijze de Sjah aan de macht gekomen is. En als we zien op welke wijze we ons dan opstelden ten opzichte van dat betrekkelijk ondemocratisch regime, dan zou ik toch moeten zeggen dat we nu minder recht hebben om een kritische houding aan te nemen. Hierbij zou je dan de vraag kunnen stellen: "als we daar iets willen aan doen, wat is dan de beste wijze om dit aan te pakken. Ze hebben ons gevraagd om handelsingenieurs, geneesheren en tandartsen op te leiden. Naar mijn gevoel, wat die studenten ook mogen denken of zijn, ik heb altijd geloofd in de overtuigingskracht van een open maatschappij. Wanneer ze hier zes jaar gaan verblijven in een maatschappij die zeer open is, waar zij gaan geconfronteerd worden met allerlei ideeën en ze gaan dan terug, dan moet dat toch zijn weerslag hebben. Die mensen gaan dan toch geen gewone steunpilaren zijn van dat regime, die zullen toch enige positieve ervaringen opdoen die ze kunnen aanwenden om interne veranderingen aan te brengen. Dat is toch even subversief als een gewapende macht, zou ik zeggen.

Ulrich Bouchard en Marion Bloem

Eigenlijk heeft het weinig zin om een verslagje te maken van een dubbelzeling: iedereen die zich voor het werk van Ulrich Bouchard en/of Marion Bloem interesseert, moet maar naar het KK komen.

Van Bouchard had ik nog nooit gehoord, en ik moet zeggen dat ik dat, achteraf gezien, niet als een leemte beschouw. De man gaf eerst een overzicht van zijn leven en werk, dan las hij enkele gedichten en een verhaal voor. Dit laatste was echter vreselijk langdradig, wat gelukkig ook door zijn schepper werd opgemerkt: hij onderbrak zichzelf, tot opluchting van het publiek. Achteraf zei Bouchard me dat hij zich onvolgende had voorbereid en bovendien de vorige avond geen oog had dichtgedaan. Zijn slaperigheid werkte wel aanstekelijk op het publiek, dat door Marion Bloem moest wakkergeschud worden. Deze energieke dame slaagde daar zonder moeite in. Bij wijze van inleiding las ze het voorwoord van "Matabala" voor: een ongeboren meisje luistert naar een gesprek van haar ouders, die al beslissingen nemen waarbij het kind als argument gebruikt wordt. Uit het fragment klonk heel duidelijk Bloems engagement door: ze aanvaardt geen betutteling, geen manipulatie. Niet iedereen is daar zo gelukkig mee: toen ze roldoorbrekende leesboekjes voor kinderen schreef, 'paste' de katholieke uitgeverij 'ze aan'.

Moelal: Maar als die mensen terugkeren in hun eigen structuren, dan is het toch moeilijk voor hen om met de opgedane ervaringen veranderingen te brengen in hun milieu waar vele beperkingen boven hun hoofd hangen? Rektor: Dat is inderdaad waar, maar omdat ze zo gevormd zijn zullen ze een verantwoordelijkheid krijgen over grote projecten. Wanneer zij die verantwoordelijkheden opnemen met de geest waarmee ze hier gevormd zijn zal dat toch interne veranderingen meebrengen. Ik vraag me dikwijls af hoe dat regime te wijzigen is. De manier van Irak is er één, mij lijkt dit een ruwe methode die geen oplossing kan brengen. Een tweede manier is de subversieve groeperingen, die daar dingen ondernemen, steunen. Hier rijst het probleem: "Welke groepen moet men steunen, zijn zij wel een oplossing en zullen zij niet even moorddadig zijn of worden?". Het regime van de Sjah na de machtsovername was zeker moorddadig, iedereen kan de geschiedenis op dat vlak nagaan.

Moelal: Tegenwoordig worden er kinderen naar het front gestuurd in de oorlog tegen Irak, wekt dat bij u geen verontwaardiging op?

Rektor: Zij zijn niet verantwoordelijk voor die oorlog. Men kan dat niet in hun schoenen schuiven. Een oorlog die we nog altijd ondersteunen en waar wij ons aan de kant van de agressor scharen. Ik ken geen westers land dat die agressie veroordeeld heeft: Het was de methode die ze goedkeurden, ik keur ze af. Ik denk wel dat men kan overwegen om groepen te sturen om de boel te saboteren, maar in die onstabiele Arabische wereld durf ik mijn twijfels hebben over het nieuwe regime dat zich zal vestigen. Dan blijft er maar één middel over: het blootstellen van een aantal toekomstige leiders aan onze ideologie. Men doet mij niet geloven dat dat geen invloed gaat hebben op die mensen en dat zij tenslotte geen subversieve elementen gaan zijn in hun maatschappij ginds. Dit subversief zijn heeft op deze wijze veel meer positieve aspecten dan andere methodes. In ieder geval refereer ik dit boven het opleiden van saboteurs. We spreken trouwens met afgrijzen over het regime van Komeiny, maar het regime op de Filipijnen of in Zaïre heeft al even bloederige bladzijden geschreven. Het enige wat we kunnen doen is het opvangen van mensen die naar hier kunnen komen.

Moelal: Een soort heropvoeding?

Rektor: Wel, dat is het enige dat ik zie dat we kunnen doen, ofwel kan men zeggen: "We laten de gasten rotten ginder."

Moelal: Isolatie, waarom niet?

Rektor: Dan gaat men dus niets doen. Men weet dat godsdienstige bewegingen daardoor niet ten onder worden gebracht. Men hoeft maar naar de Europese geschiedenis te kijken. In Vlaanderen bijvoorbeeld heeft men honderden op de brandstapel gezien en duizenden zijn gevlucht naar het buitenland. We zijn een katholiek land gebleven. Waren er misschien een aantal gebleven om subversief te zijn ten opzichte van het regime, dan waren we misschien niet zo katholiek geweest. Party.

De jeugdboeken van Marion Bloem zijn vlot geschreven, ze houdt de kinderen een spiegel voor, zoals in "Kermis achter de kerk", waarin ze relaties binnen een groep kinderen blootlegt. In haar boeken kunnen kinderen zichzelf, hun gevoelens en angsten terugvinden. Dit geldt ook voor de films van Marion Bloem: in vb. "Borsten" worden alle toestanden in verband met het krijgen van borsten en de levenslange concurrentie die daardoor bestaat, bekeken met de ogen van een meisje dat op de drempel van de pubertijd staat.

Maar Marion Bloem mikt niet alleen op de jeugd: ze schreef ook een roman, "Geen gewoon Indisch meisje". Ook verscheen naar aanleiding van haar studies klinische psychologie in 1978 haar boek "Overgang". Toen de schrijfster hieruit voorlas, was de reactie van het publiek heel typisch. Het was over een vrouw die maar geen orgasme krijgt. Als haar vriend haar dat dan uiteindelijk toch bezorgt, reageert ze verbaasd: dat gevoel kende ze al van toen ze nog een bromflets had en er mee over hobbelwegen reed... De vrouwen in het publiek begonnen te lachen, onbegrijpend aangestaard door de mannen. Dat vind ik nu juist zo markant aan het werk van Marion Bloem: beschrijving en analyse van herkenbare situaties. ARIANE

AGENDA

Wo 4 dec: Amadeus: 19u30 QA org Historia
De ballade van de Dalton: org. Keps
22u: Historia TD, BSG
22u: ST. Niklaas TD in Jette

Do 5 dec: Centrum voor permanente vorming
20u: Kunst en V.O., het esthetische als verwaarloosde vrijzinnige ctegorie.
20u: Rambo, org. Limburg 22u: St. Niklaas TD pers

Za 7 dec: Al: Chileense liederen, toneel en voordracht: trefcentrum Maalbeek

Ma 9 dec: CVPV: 18u Informatica en Basic, Hilok aud. 3
20u KAT: Strip-tease-kwis
20u30: Binary Party in New Brussels Cave, org. Info-groep
The Spy who love me, org. BAK
Sofies Choise, org. Hilok
23u: KAT-TD, BSG

Di 10 dec: The men who knew too much (kinneke baba) Bowling om 18u30, org. Bocstaelse Maegden
Debat rond Nicaragua, spreker: E. Mandel org. SAP
Kroegentocht Femina TD Flickerlicht, BSC

Wo 11 dec: The gods must be crazy, org. VSKM
Cantus GK, Jette
Cantus WK+COS, BSG
TD WK+COS, BSG

Do 12 dec: CVPV: 19u30: de ontdekkingsproblematiek, wetenschapsfilosofie en artificiële intelligentie: 4 F103
PK-dag
Young Frankenstein Kep org. KEPS
The Verdict, org. VRG
PK-TD, BSG
Solvay-TD in "Enfants Terribles"

Ma 16 dec: CVPV: 18u: informatica en basic, Hilok aud3
Once upon a time in the West, org. PPK/WK
21u lezing in het KK, door G. Van Hoof en Marijke Höwler, gratis
Cantus Haegeland, PK-zaal

Di 17 dec: Star Wars (de film!) org Antwerpia
Solvay-TD

Woensdag 11 december wordt op de VUB een aktiedag tegen apartheid georganiseerd.

's voormiddags: alternatieve lessen 's middags: in het kafetaria standjes van allerlei verenigingen die tegenapartheid vechten en video's, in het KK lopen ondertussen fil.ms.
's namiddags: spreekster over de rol van de vrouw in Z-Afrika en een meeting.
's avonds fakkeltocht en fuif in het KK.

BRUSSEL

De conferentie van de vogels.

Een oud Perzisch gedicht heeft als onderwerp de rituele zoektocht van de mens naar zichzelf. Dat zal inderdaad wel niet het enige gedicht zijn met dat thema, maar precies "Attar" van Farid-ud-Din werd, na Peter Brook, door Alain Alouaf en J.C. Carrière bewerkt. Gewezen acteurs van de studio Herman Teirlinck en dansers van Mudra voeren het stuk uit. Spektakulair, ritmisch en snel gaat een bonte groep vogels op zoek naar hun koning. Van 11 t.e.m. 15 en van 17 t.e.m. 22 december in de Grote Zaal van de Ancienne Belgique. Als aperitief voor het nieuwjaarsfeest, met Raymond Van der Groenewoud.

Beursschouwburg verzameld.

Theater Malpertuis is met een (voorlopig?) nieuwe samenstelling de baan op. Nadat Strindberg de laatste seizoenen ruime aandacht kreeg in onze theaters, heeft men eens een andere Scandinavische auteur uit de kast gehaald: Norén. Gewone stervelingen noemen het onderwerp van "De Moed om te Doden" "humor", maar in feite is het eerder "gemeenschap". Spelers zijn Dries Wieme, Ingrid De Vos en Leslie De Gruyter. Van 11 tem. 14 december om 20u30.

De mannen Van Den Dam: The homecoming.

Dubbeltzinnigheid en woordspelletjes staan blijkbaar centraal in de decemberkalender van de Beurs.

Met "The homecoming" van Harold Pinter zat men wel zowat het summum daarvan in huis hebben gehaald.

Misverstanden, frustraties en haat worden subtiel, hard en humoristisch pijnlijk ontleed. De mannen Van Den Dam, een van Vlaanderens boeiendste groepen, spelen deze vroege Harold Pinter. Gastregisseur is Stephen Tree, ooit nog assistent van Peter Stein geweest. Pinter: "I'm writing a play about a man coming home who's secretly married and it's going to be quite something!" Op wo 18, do 19, vr 20 en za 21 dec., 20u30.

Muziek

Na het internationale monstersucces van "Fragmenten uit de geïllustreerde muziek", waarmee De Nieuwe Snaar o.a. de Parijse Olympia plaspelde, komt dit Vlaamse trio nu uit met een nieuwe show. "La-La" is de titel. Liefhebbers van Muziekale Slapstick mogen dit niet ongezien laten. De show bevat, naast gloednieuwe eigen composities, tal van prettig gestoorde covers uit het internationale repertoire van de lichte muziek van deze eeuw. Op di 24 (première), do 26, vr 27 en za 28 dec, om 20u30. Matinée op zo 29 dec, om 15u00.

Andere goede leverens de zeven eersterangs musici van de Gentse punk-jazzgroep Union, een groep die eigenlijk te groot is voor dit land of dat allezins zou moeten worden. Union treedt slechts zelden op. Vaker treft men de groep aan in de studio's om er de muziek te schrijven voor theaterproducties als "Rosas danst Rosas" van Anne Teresa De Keersmaeker (samen met Thierry De Mey) of "Echafaudages" van Theater Radeis. Union breidde onlangs uit: zeven muzikanten maken er nu de vaste dienst uit. De groep klinkt verbluffend coherent, met een massieve groepsound en steeds weer verrassende solo-interventies. Op za 7 dec, 20u30.

Video.

Van 3 tot 6 dec., telkens om 20u00, toont de Beurs-vidiotheek Europese mediakunst, video- en teevewerk van liefst 70 kunstenaars uit 8 Europese landen en dat gaat dan van Frederico Fellini tot Albert Pepermans.

Lezing

In de reeks Hard op de tong, geeft Patrick Duynslaeger, filmredacteur van Knack Magazine, medewerker van het Amerikaanse vakblad Variety en adviseur van het filmfestival van Chicago, onder de titel "Schuldig genot" een lezing over... film. "How I learned to stop worrying and love bad movies." Op di 10 dec, 20u30.

Tentoonstelling

Van 2 tot 28 dec houdt de Bruselse kunstschilder Dirk De Smet zijn debuuttentoonstelling in de foyer van de Beursschouwburg. Forse, emotioneel geborstelde doeken.

W.F. Hermans.

In "Het Behouden Huis" evocert Hermans de evolutie van een mens door de oorlog. Hardvochtig en gereduceerd tot de meest primitieve gevoelens is de mens haast een dier dat nog slechts in staat is tot haat, agressie en verraad.

Theatergezelschap Ivonne Lex, mbp. Frans Maas speelt deze novelle in het PSK, Ravensteinstraat 23 op di 3 dec om 20u30. Informatie: VZW Paleis O2/512/50/45.

Muziek in de AB.

Wo 4 dec: J.P. LLabador Quartet (jazz)

7 dec: Victor Lazlo

9 jan: Surfin' Dave.

Brussel, een historische documentaire film over de stad Brussel. Haar ontstaan, haar groei en betekenis in de geschiedenis, alsook het hedendaagse stadsbeeld, Brussel vandaag. Muziek: o.a. Jan Hautekiet, Dirk Van Esbroeck, Johan Verminnen, tekst: Geert Van Istendael. Het oude Brussel in beeld gebracht door middel van archieven, oude prenten, aangevuld met de nog resterende elementen zoals de overblijvende delen van de oude stadswal, de overwelfde Zenne, de resten van het oudste stadsdeel onder het Koningsplein...

Gemeenestische film dus... Op di 17 dec, om 12u40, PSK.

Gescheiden vrouw

Op oorlogspad, is een solocabaret van Jenny Areen. Een vrijgevochten dame trapt open deuren in, met een "perfecte dictie, stem als een klok, schitterende voordracht, techniek en spel." Op 3 en 4 dec. AB.

De Borinage.

Willy Kessels trok in 1933 mee als fotograaf tijdens de filmopnames van "Misère au Borinage" van Henri Storck en Joris Ivens.

Willy Kessels maakte, door middel van een oorspronkelijke fotografie, zijn eigen-zonder woorden-relaas van de schokkende ellende tijdens de grote mijnstaking van 1932-1933 in de Borinage.

Kessels' foto's zijn op zijn minst even aangrijpend als de film. Ze stralen een diepe expressiviteit uit die toelaat te los van de film te appreciëren. Deze tentoonstelling loopt van 29 november tot 12 december in De Westrand de Dilbeek. Zijn sociale fotografie is voor de arbeidersbeweging van wezenlijk belang omdat men in België niet kan terugvallen op een echte arbeidersfotografie die de geschiedenis illustreert.

Johan Verminnen.

Een ultieme mogelijkheid om Zanger Zonder Meer (nog eens) te bekijken. Na meer dan een jaar tournees door Vlaanderen staat Verminnen opnieuw in de zaal waar zijn programma in première ging. O.m. Brel, Ferré, Nougaro werden aangesproken, de Vlaamse zalen ontroerd. Op 13 dec om 20u30 in De Westrand. (02/465/60-15)

Jan Rap.

Naar het boek van Ivonne Keuls brengt een veelbelovende cast het verhaal van het leven in een opvangtehuis voor jonge mensen die, om welke reden dan ook, geen dak boven hun hoofd hebben.

Maatschappelijk gericht theater, geschreven met veel gevoel voor humor en sfeer; direct en aangrijpend, zonder een moment moraliserend te zijn. "Jan Rap en z'n maat" won in 1978 de Kritiekprijs van de Kring van Nederlandse Theater Critici en in 1979 het Zilveren CJP, omdat het stuk een uitzonderlijk groot aantal jonge mensen naar het theater trok. Op 21 dec in De Westrand, om 20u30. CODB

Films

op de vub

U wenst met uw lief eens naar de cinema te gaan maar U vindt het in 't stad te duur, en de films die ze op de VUB draaien kent u slechts van horen zeggen. En 't is toch zonde 40-60 Fr te verspillen als U niet weet wat U krijgt...

Voor deze en andere zeurpletten is deze filmrubriek in het leven geroepen.

RAMBO. Een brok Reaganiaanse cinema. De eenzame strijd van een Vietnamveteraan tegen alles en iedereen. Ocharme toch. Rambo (S. Stallone) wordt ten onrechte gearresteerd door een stel dorpsidi...euh...agenten (je zou van een kleiner monster verschieten). Hij ontsnapt en lukt zijn achtervolgers in alle mogelijke hinderlagen in de 'oerwouden' van het Amerikaanse noordwesten. De dialogen in deze film zijn zeer spitsvondig (let vooral op de eindmonoloog) en ook de kostumeringen zijn met zin voor smaak aangebracht.

Rambo is een mengeling van pure western en rechte fabel. Met zijn kracht, moed, listigheid en doorzettingsvermogen is Rambo uitgegroeid tot een moderne stripheld. Lang geleden dat we nog eens zo'n echte vaderlandse held tegengekomen zijn. Niet te verwonderen dat de militaire rekruteringscentra in de V.S. met posters van Rambo pronken om nieuwe vrijwilligers te lokken.

Rambo is dus razend populair. Toch doet zo'n keiharde, flitsende, adembenemende, spannende aktiefilm je in slaap vallen. Of het zou moeten zijn dat je niet uitgekeken geraakt op Stallones lichaam. Wij van de Moelal hebben hier anders nog een verse paardeblesfuk liggen die je gratis kan komen bekijken.

Wel raak is de low-budget-film "The Gods must be crazy". Een lekker absurde komedie over een onontdekte Afrikaanse stam die een kolaflesje vindt. Of houdt U en uw lief meer van parodiërende humor? "Young Frankenstein" is één van de betere Mel Brooks-en. En voor één keer stoort Gene Wilder (In de rol van de dokter) niet. Verder met Marty Feldman en Gene Hackman.

Van zijn eigen "The man who knew too much" uit 1934 maakte Hitch een remake in 1956. Typisch voor de eerste film is de droge, Britse humor waarbij we ons hart vasthouden. Hartzeer krijgen we van Doris Day's "Que sera, sera" uit de tweede versie. Probleem is: er werd ons niet vermeld welke film zal vertoond worden.

Van Sidney Lumets "The Verdict" is er gelukkig maar één versie: de goede. Een voortreffelijk rechtzalendrama over een aan lager wal geraakte advocaat die zich terug optrekt aan een zaak rond medische verwaarlozing. Met Inmenem de vertolkingen van o.a. Paul Newman, James Mason en Charlotte Rampling.

En tot slot: na de spaghetti-ful, nu ook de spaghetti-western: "Once upon a time in the West" van Sergio Leone met o.a. Henry Fonda en Charles Bronson: binnenkort op uw VUB-scherm.

N.B.: voor de preciese data raadpleeg de agenda. GUI

in Brussel

* Vanaf ongeveer 10 december kan U in de Bruselse bioscopen naar de nieuwe film van Spielberg gaan kijken: "THE GOONIES". Spielberg, ja, maar weer niet helemaal. De idee is nl van hem, maar de regie liet hij over aan boezemvriend Richard Donner (Superman, The Omen,

Ladyhawk). Het verhaal. Een groepje jongeren tussen 10 en 18 jaar oud, die zichzelf de Goonies noemen, vervelen zich steendoud. Hun verveling slaat zelfs om in een gevoel van onmacht wanneer we vernemen dat deze mensen de volgende dag uit hun huis gezet zullen worden, omdat men ter plaatse een golfcourt wil aanleggen. Tot ze op een bepaald moment gaan snuffelen op de zolder, waar papa alle gewelgare stukken voor een tentoonstelling over een legende opgeborgen houdt. De Goonies vinden hier een landkaart en aanwijzingen die hen in staat stellen de piraatlegende van zeevoer One-Eye-Willy te ontcijferen, om op die manier een fabuleuze schat te bemachtigen.

Best een leuke film, maar er zijn heel wat bezwaren. We hebben niet alleen heel veel clichés gezien, maar ook hebben we heel veel zwakke momenten, dode momenten te verduren gekregen. Bovendien speelt de film weer eens in op wat men nu al het kid-pix-geen (samen-trekking van kids en pictures) is gaan noemen, waar vooral kinderen en jonge pubers ten tonen worden gebracht. Ook hier dus weinig nieuws.

Kwa muziek heeft men ook op safe gespeeld. De meest diverse maar bekende Amerikaanse artiesten hebben er een song in, waaronder Cindy Lauper, REO Speedwagon, etc.

Kortom, The Goonies is weer een superproductie van Spielberg, maar geregisseerd door Richard Donner, en dat heeft z'n sporen achtergelaten. Wat ons betreft, wij kijken liever naar "BACK TO THE FUTURE", en we wachten met ongeduld op een volgende regie van Steven Spielberg.

ELEMENT OF CRIME, de tweede langspeelfilm van Lars Von Trier (na z'n debuut "Befrielsesbilleder") werd in 1984 geselecteerd voor het festival van Cannes, alwaar hij meteen in de prijzen viel, nl de Prijs voor de beste technische film. Een schande dat deze film niet eerder in België uitgebracht werd. "Element of crime" is een sublieme film geworden, in meer dan één opzicht. Het verhaal handelt over een politie-inspecteur Fischer, die na een enquête over een moord in Europa terug naar Calro trekt. Dit heeft hem dermate getraumatiseerd dat hij te rade gaat bij zijn psychotherapeut. Hypnose wordt dan aangewend om de oorzaak van zijn problemen te achterhalen... De film is dus een volledige flashback, op enkele shots na. Doorheen de prent krijgen we zo een beeld van het Europa zoals Fischer dat heeft achtergelaten en waar hij z'n obsessies aan overgehouden heeft. Het heeft geen zin het verhaal hier verder

uit te doeken te doen, enerzijds omdat het te ingewikkeld is, anderzijds omdat de charme er dan ook grotendeels af is. Binnen de film zijn er dan ook nog verschillende raamverhalen ingebouwd, die de intrige er niet gemakkelijker op maken. Voornaamste acteurs zijn: Michael Elphick en Esmond Knight. De eerste kennen we uit vroegere films waaronder "The elephant man" en "Gorky Park". Esmond Knight is misschien minder bekend, maar daarom niet minder professioneel. Integendeel. En wat hem juist zo bijzonder maakt is het feit dat hij blind is. Jawel. En ook al 72 jaar oud ondertussen. Het is dan ook verbaazingwekkend om te zemand te zien evolueren in een film zoals deze. Professioneel, maar toch zeer innemend terzelfder tijd.

De film is een zeer symbolische, expressionistische, existentialistische stijlvoering, zoals dat dan heet in vakjargon. Maar een stuk voor het ook. Ons heeft hij doen denken aan "Querelle" van Fassbinder, een meesterwerk in het genre; andere moesten de link leggen met scènes uit "Apocalypse now" van F.F. Coppola.

En zijn verschillende redenen voor. Voor eerst heb je het enorm vreemde effect dat verkregen wordt door de kleur van de film. Voordurend is het donker, regent het, is het vochtig, klamt, kortom: een zeer suggestieve beeldconstructie die niets aan het toeval overlaat. Dit geeft aar de film een zeer vreemd cachet en daarom moesten we denken aan "Querelle". Wanneer we dan ook verwijzen naar "Apocalypse now" zal het dan ook voornamelijk zijn door het gebruik van het zelfde genre van scenario. Von Trier zou zich sterk geïnspireerd hebben op dat bepaalde scenario. Ook is het zo dat tijdens de opname door de muziek van Richard Wagner op de set weerklonk, om in de "sfeer" te komen en er hangt inderdaad zo'n sfeer! En in dit kader moeten we erop wijzen dat Lars von Trier ook beschuldigd wordt voor het maken van wat dan heet: Pré-Nazistische film; omdat deze de nadruk zouden leggen op kultus van de schoonheid van het verval. Ook het milieu waarin alles zich afspeelt is "Wagneriaans". En voor veel mensen is de lijn dan gauw doorgetrokken van Wagner gaande naar het Nazisme tout court, via onder andere Nietzsche en konsorten. Er zijn inderdaad parallellen te trekken maar het zou getuigen van weinig wetenschappelijk respect en akuratesse om dit zomaar als "waar" te aanvaarden.

"Element of crime" is gewoonweg een schouwspie voor oog en oor. De film barst van verwijzingen naar o.a. de zg "Film noir". Lars Von Trier zegt trouwens zelf dat deze film er één is over de film zelf. Drie personages inkarneren elkaar voortdurend, en maken de plot er niet gemakkelijker op.

Element of crime is een film die als verplichte kijkervaring zou moeten bestempeld worden. YDM

JUST FRIENDS

DO 12 DEC. 21 UUR GRATIS JAZZ

KULTURKAFFEE

Apocalypse Now Theatraal

"Vlezerds, vullerds, vuznigaards": dat is de mening van de man in de straat over de studenten. Vanuit onze nalef-kritische ingesteldheid vroegen wij ons af: "Is dit wel terecht?". "Zou het mogelijk zijn dat deze lasterpraat op waar gebeurde feiten berust?". "Zijn wij al die tijd blind geweest voor de fundamentele essentie van het student-zijn?" Helaas. De gebroeders Beyer verkenden voor u de Nieuwelaanse keuken, kregen zintuiglijk enkele zware klappen te incasseren, gingen psychisch door een diep dal, kwamen er na een week dankzij deskundige psychiatrische begeleiding terug uit, overwonnen een aanslepende identiteitskrisis en besloten dan gezamenlijk hun wereldschokkende ervaringen wereldkundig te maken. Het kwalitatief steeds hoogstaande studentenblad "De Moelal", boegbeeld en spreekbuis n°1 van de Vrije Universiteit Brussel, kreeg onze bijzondere voorkeur om dit in wereldpremière te publiceren.

Ondanks alles zijn we niettemin op onze expeditie-tocht langs en in de Nieuwelaanse keukens de gradaties blijven zien in hoeveelheid afval, stank en eventuele decadente activiteiten die er plaats vonden. Gemakkelijkheidshalve hebben we een onderscheid gemaakt in drie types.

Het eerste type is een zeldzaamheid en verdient bescherming. Treed zo'n keuken binnen en u waant zich in het Aards Paradijs. De zweoelgeur van Mr. Proper doet er elke vrouw bezwijken. De in helderwit behangen muren en de feerleke zonnestalen doorheen het kristalline vensterglas voeren u naar de zuivere stranden van Tahiti. De zwartgelakte vuurplaten zijn als oesters, aangespoeld aan de rand van het oogverblindend wasbakoppervlak. Doormeen het zacht geklatter van het koude frisse levenswater uit de open kraan, horen we hemelse geluiden. Het zijn de kulsvrouwen, die als sprookjesachtige verschijningen de keukeruimte binnenzweven en met zoetgevoelste stemmen een Eddywallaanse aria aanheffen. Een streling voor oor en oog. En dan opeens valt een krachtige sopraan in de Eddy Wally, de Langverwachte, de Messias? Neen, het is als het ware God zelf in de persoon van Karel Emmerechts. Enkel in dit paradijs kent hij enkele gezegende momenten van goedmoedigheid. Alleen hier kan hij afstand nemen van zijn eeuwige rothumeur dat als een blok op zijn hart rust. Met zijn twaalf studenten gaat hij aan één tafel zitten. Samen breken ze het brood, nadat één van het een artikel uit het Bewonersreglement heeft voorgelezen. Personeel en studenten worden één van hart en geest. En Emmerechts zag dat het goed was.

Maar zo is het lang niet overal. De gewone keuken is een waar Vagevuur. Reeds in de wandelgangen werden wij het verval van alle zuiverheidswaarden gewaar. De bewoner van kot 435, waarschijnlijk te laf om zijn eigen vuilheid onder ogen te zien, vond het bv. nodig om zijn papiermand in de keuken te installeren. De student uit kot 220 was er zelfs niet beschaamd voor om er zijn zetel, doortrokken van een niet te harden lijfgeur, te laten uitwalmen.

En in de keuken zelf is het al niet veel beter. In het vetplasje op het fornuis zit een kakkerlak wat hulpeloos rond te ploeteren. Een student, gewurmd in zo'n strakke jeans dat hij de schoenlepel heeft moeten laten steken, komt de keuken binnen. Vriendelijk knikt hij ons goedendag en spuugt dan raak en hard zijn pruintabak op het hoofd van de kakkerlak, die uitgeschakeld in het vetplasje blijft liggen en voor de rest van de tijd geen teken van leven meer geeft. De student haalt een pannetje uit de koelkast, waarin een rijke schimmelvegetatie tiert, en plaatst het op het vuur. De slijmerig-bruine brij in het pannetje doet ons even kokhalzen. We bemerken nu dat de vloerbedekking uit een soort van cocktail bestaat van eieren, sigarettepeuken en spaghetti. En de cirkels op het plafond zijn ook geen behangmotief, maar de overblijfselen van een pannekoekenbak. De zijwanden zien er nog vrij behoorlijk uit. De graffiti zijn voorspelbaar en het verzoek op een blad is nogal cynisch te noemen ("Zou het teveel gevraagd zijn de keuken proper te houden?"). Enkel de foto van wat een studente zou kunnen zijn, roept vragen op. De student in de keuken legt ons uit dat ze het slachtoffer is van een keukentraditie, een traditie die wil dat men zijn etenstresen zo ver mogelijk het venster probeert uit te smijten, bij voorkeur tot tegen het venster van de overburen. Bij dit ritueel glee de ongelukkige echter uit over een bananenschil, verdween samen met haar spaghetti-silrenten door het open venster, liet nog een langgerakte kreet horen (waarvan de boodschap tot op heden onduidelijk is gebleven) om dan haar nek te breken op de balustrade van de ingang.

De opgewarmde smurrie op het vuur begint nu opeens zo'n onbeschrijflijke stank te verspreiden, dat Ed heel de tafel in één enkele, snel opkomende en enorme kokhalzende beweging onderkopt. "Nog een geluk dat de kulsvrouwen

morgen komen schoonmaken", tracht de student ons gerust te stellen. Snel verlaten we dit Nieuwelaanse Tessenderlo, dit Vagevuur, zonder te beseffen dat we de Hel tegemoet gaan.

Op enkele meters van de keuken dringt zo'n ongelooftelijk walgelijke stank in onze neusgaten, dat we de vorige keuken erbij vergeten. De walm lijkt een mengeling van stront, kots, zwevende lichamen, bier, rook en rotte eieren.

Zo geraken de vuilbakken snel vol

Voor de nog volle maag van Willem is dat van het goede te veel. Via Willems neus en mond wordt het braaksel, dat vijf meter verder in de gang neerpelst, naar buiten geslingerd. Als Willem na enkele minuten is bijgekomen van deze wereldprestatie, wordt de tocht verder gezet.

Bij het oord des verderfs aangekomen, krijgen we slechts met veel moeite de deur open. Een groene, fluismerige massa glijdt naar buiten over onze schoenen. Die blijken daarin zo vastgezoegen te zitten dat we blootvoets verder moeten. In de keuken is een ware orgie aan de gang. Een naakte student, slecht verliezer van een partijje strippoker, hakt met een bijl woest in op het tafel dat maar blijft staan omdat het vastgeplaat staat in de vastgekoekte troep op de vloer. Om de één of andere reden begint er dan iemand met soep te smijten. Voor de student onder het fornuis, die er al vijf minuten zat te masturberen, het signaal om een levende rat naar de aanstoker te slingeren. De student met het bijl slaat het beest in de lucht echter midden door. Doorheen al deze apocalyptische beelden blijft de ondraaglijke stank hangen, ook al zorgt het kapotgeslagen venster dan voor enige verlichting.

Over de verdere verwickelingen in deze hel zijn we voorlopig niet in staat uit te wijden. Zijmelend hebben we een einde moeten stellen aan onze expeditie. De rest van het verhaal kent de lezer. Het is nu alleen te hopen dat dit artikel tot enige bezinning bij de studentengemeenschap mag leiden.

Ed en Willem Beyer

Duivels

De Rode Duivels gaan naar Mexico. En ons landje is opeens niet meer Vlaanderen-Wallonië-Brussel, maar België, o diebaar land der vaderen. De BRT, wildenthousiast, speelt in op de opnieuw ontloken vaderlandsliefde, "Brussels calling" draait "De Rode Duivels gaan weer spelen", een meer algemene versie van "De Rode Duivels gaan naar Spanje". Het brood wordt hen steeds minder gegund maar het volk krijgt de spelen: die houden het wel rustig.

Bovendien voelt de Belg zich nu, althans op sportgebied, niet zo minderwaardig meer ten opzichte van "Holland".

Het culturele en dus onverkoopbare maandblad "Nieuw Wereldtijdschrift" heeft intussen een nieuwe uitgever gevonden: de Nederlandse "Van Nijgh en Dittman". Of: De Rode Duivels gaan naar Nederland.....

Ariane

De wonderlijke wereld der VUB blijft verbazen. Op onze tocht ontwaarden wij alweer een merkwaardig bureautje. Er huist ene Luk Van Den Dries, wetenschappelijk medewerker en bevölker van het centrum voor taal- en literatuurwetenschappen alhier. We vermoedden wel dat dergelijke "wetenschappen" veel van onze eksaktere lezers met minachting en zelfs walging vervult. Toch trok uw reporter moedig ten strijde. Het viel namelijk te vermoeden dat in een dergelijk onderzoekscentrum tevens het plezantere literaire genre resideert, het genre dat eventueel nog wel een groot studentenpubliek mogen interesseren (we zijn optimisties). U raadt het al: we hebben het over teater.

Teater blijkt inderdaad het troetelkind te zijn van dit studiecentrum. In de eerste plaats tracht men materiaal samen te brengen. Men bouwde stelselmatig een teaterbibliotheek uit, bestaande uit studies in boekvorm, tijdschriften, teaterteksten (van 1968 tot nu en zo goed als volledig, vertelt men mij trots) en ook een kleine videoteek. Die videobanden kan men hier evenwel niet tonen, niet in het minst omdat de videorekorder - wat dacht u - gestolen is. Men maakt hier ook zelf wetenschappelijke studies. Sinds 1979 loopt er een project over vormingsteater. Het onderzoek leverde reeds drie verschillende boeken op, twee andere zijn nog in voorbereiding. Studieobject is het vormingsteater van de jaren '70, en ook de uitlopers daarvan in de meest recente produktes die we de dag van vandaag kunnen bewonderen. Al met al draait het om de actualiteit van teater. De moderne dans raakt er steeds nauwer mee verwant. "De dans zit in de lifft" en trekt momenteel zeer veel publiek. Voor Van Den Dries is ze dus ook het onderzoeken waard.

Maar terug naar het project. Wat is vormingsteater? Wat is haar eigenheid? Wat is haar specifieke vorm? Het antwoord vindt u op ditzelfde bureau (B411)

Van Den Dries doet meer dan dat. Hij is een belangrijk medewerker aan het enige kritiese teatertijdschrift dat ons landje rijk is. Verder blijkt hij heel wat avondjes toneelkijken te kloppen en dat is niet louter beroepspllichtig. Het is de kriebel vertelt hij zelf, een vonk, een soort verslaving. Het is een voortdurend zoeken naar nieuwe verrassingen. Ware teaterleefde moet opeens in je kruipen. Als het je eenmaal te pakken heeft geraak je ernstig meteen weer vanaf. Je blijft zoeken naar nieuwe zaken die je diezelfde bevredigende kick kunnen bezorgen. Daar begint precies de miserie: waar vindt je eenmaal te pakken heeft geraak je ernstig meteen weer vanaf. Je blijft zoeken naar nieuwe zaken die je diezelfde bevredigende kick kunnen bezorgen. Daar begint precies de miserie: waar vindt je eenmaal te pakken heeft geraak je ernstig meteen weer vanaf. Je blijft zoeken naar nieuwe zaken die je diezelfde bevredigende kick kunnen bezorgen.

Hoe staan de zaken? Het teater maakt momenteel een krisisperiode door, niet alleen in België, ook in het buitenland. Het teater

is zelf op zoek gegaan naar nieuwe banden met het publiek. Het probeert nieuwe toneelvormen uit, waarvan men hoopt dat ze het publiek zullen aanspreken. De toekomst wordt dus zeker niet zulver pessimisties tegemoet gezien. Noodkreten als zou "het" teater volledig doodbloeten, worden als van Gansbekeanse hersenspoekels van de hand gewezen. Natuurlijk zullen bepaalde vormen van toneel afsterven, en dat is maar goed ook. Ondertussen zitten we in deze krisisperiode met enorme overschotten aan teatergezelschappen ("er zijn meer mensen die willen spelen dan er mensen zijn die willen kijken, er heerst een tonkultuur"). Vaak gaat het om "dood" teater dat geen enkele band meer heeft (of wil hebben) met het schaarse publiek. Het is ultramate zinloos om die vormen van toneel kunstmatig (overgeubsidieerd) in leven te houden, ze zullen toch ten onder gaan. Maar let op, dit geldt niet voor elk gezelschap dat we op het eerste gezicht "achterhaald" durven noemen. Als er voor "We gaan naar Benidorm" en "Mene schoonzoon is nen Ollander" een groot publiek is, dan mogen we het Echt Antwaerps Teater niet minderwaardig noemen. Het vervult duidelijk een specifieke maatschappelijke functie, en daar ging het uiteindelijk om.

Wat echt voorbijgestreefd is zal afsterven. Uit die asse zal een jong en fris teater heroprijzen. Hoe het nieuwe er precies zal uitzien valt niet te voorspellen. "Het teater zoekt, zoekt het teater" (zo heet ook 1 van de boeken die door dit studiecentrum werden uitgegeven). Het zal noodzakelijkwijze iets moeten vinden. Het genre wil zich door zijn publiek laten vernieuwen. Een gezonde poging is dat, maar ze wordt ernstig bemoeilijkt en vertraagd als het publiek onverschillig en dus afwezig blijft. Die apatie treft vooral de jongere kijkers, die weinig van zich laten zien (horen), men lijdt aan "kijkluheid". Moet je de mensen met zachte dwang naar het teater sturen? Zeker niet, maar die strategie gebruikt men helaas veel in het middelbare onderwijs. Het is nuttelos om tegen je zin een toneelstuk te moeten beleven. Er is slechts 1 mogelijkheid: wachten tot je de kriebel krijgt. De rest gaat dan vanzelf. Waar vindt je die kriebel? Zoeken hé, zoeken.

Na.

La Cosa Nostra

HET K.V.MECHLEN VAN DE MUZIEK.

Ja dit land telt ook muziekgroepjes naast zijn symfonische orkesten... En niet eens zo'n klein beetje. Een persoonlijke raming bracht mij op een kleine honderduizend, waarvan er 99.900 levensgrote rommel produceren en de overige honderd het land platreizen om aan de bak te komen.

Ik herinner mij als de dag van gisteren hoe, ter gelegenheid van het jaar van het kind ongetwijfeld, in '79 de grote BOEM van de Belgische rockscene werd afgekondigd. Een aantal vriendenbandjes slaagden er toen in ook bij anderen dan hun familieleden populair te worden. Een van die 100 groepjes die zich toen min of meer wisten te onderscheiden van het plebs was Lavvi Ebel. Een sympathiek bandje dat hitjes scoorde met "Victoria", "Give me a gun" en reeds zeltogend nog met "Telepathia". Want zoals dat doorgaans met sympathieke combo's gaat spatte Lavvi Ebel uit elkaar. Zanger Cas Van der Taalen eerste toen een ander zelskind uit zijn brein. Helaas, La Cosa Nostra-de naam van het kind-werd een miskraam. Ik weet het, ik heb het gezien.

Op 21 November lieten de heren eerst een tijdje op zich wachten vanwege "Te weling publiek", maar ze hadden net zo goed weg kunnen blijven. Om half elf achten zij het publiek dronken genoeg om hun zaak voor te stellen en te verdedigen. Spijtig genoeg had ik reeds de hele avond limonade gedronken.

Iemand schreef ooit eens dat Van der Taalen op scene te keer gaat als een epileptische konijn, en lang geleden was dat ongetwijfeld ook zo,

maar nu is hij verdwenen tot een vervelend klein kind. Zijn geforceerd de gek uit hangen heeft afgedaan, hij zou het moeten weten.

Misschien is die gekheid van hem ook helemaal niet gespeeld want de composities laten niet enkel een nerveus maar ook een onafgewerkt brein in hem vermoeden. Cosa Nostra vindt het zeer nodig achter elk nummer een gitarist-keyboardspeler die verliefd is op het hendeltje van zijn stratocaster. Freud zou zijn voortdurend geruk waarschijnlijk als een genitale fixatie omschrijven. Nerveuse ritmes uit een kastje geven fans, maar vooral Van der Taalen zelf, de kans om hun braakneigingen in stuipreukingen te onderdrukken.

"I'm a happy man" zingt hij ergens door een liedje, ik niet. Al goed dat mijn lief mij kon troosten want anders was ik misschien gestorven aan een overdoos Cosa Nostra. Professionalisme betekende voor hen een stap achteruit, na zo sympathiek geweest te zijn als amateurs. Daarmee zijn ze het K.V. Mechelen van de muziek. Het raakt mij diep zo'n afgang mee te maken. Het felt dat zij hun misselijkheid nog op plaat mogen uitbrengen doet mij alleen maar meelij hebben met degene die ze koopt.

En dan heb ik nog een week gewacht in de hoop iets minder hard te zijn, helaas... Dat hij die er anders over denkt zich op laat sluiten een plaat van La Cosa Nostra, maar ver van me af.

IL CATTIVI

Poten weg!!!

PK, záálig

Billekneepjes, vriendschappelijke schouderklopjes, andere lichamelijke attenties, dames en heren wat denken jullie daar van? Wat is handtastelijk en wat niet? Twee dames van onberispelijk moreel gedrag trokken op pad in studentenland. Alzo kwamen zij aan de weet wat de doorsnee student in deze gemeenschap al dan niet behaaglijk vindt. Onder loesende maar goedkeurende blik en wijlende bek van de Verantwoordelijke Uitgever van dit blad schreven zij hun conclusies neer.

de ondervraagde beweert dat mannen handtastelijker zijn dan vrouwen.

Een andere merkwaardig feit dat uit onze enquête naar voor kwam is, meiden hou je vast, dat elke kerel die je uitnodigt na een oppervlakkige ontmoeting, droomt van een (zachte) behandeling. Wil je echter geen dromer op je dak, nodig dan een jong puur knaapje uit. Hoewel... dames, een man om middernacht uitnodigen om naar je tropische vissen te komen kijken

Sprek onze Algemeen Koördinator

Nieuwsgierig als we zijn gingen we dus op zoek naar mannen en vrouwen die bereid waren onze idiote vragen te beantwoorden. Geen enkele weigerde! Een streling voor ons ego.

Vooraleer op pad te gaan namen we wel enkele voorzorgsmaatregelen: goed dicht geknoopte bloezen, lange broek en boksjer. Daarenboven waren we vast besloten om elke Invitatie om iets mee te gaan drinken taktvol weg te wimpen. Hierbij dient vermeld te worden dat Harti en halve dag nodig had om de vermiste knopen aan haar bloes te zetten.

Dames hoe komen jullie er in godsnaam bij om te beweren dat een man met een open hemd jullie onverschillig laat? Dit terwijl minder beschroomde mannen, er durven voor uitkomen dat een grietje met een letste-pletsie die diepe decolte hun hormonale werking in de war stuurt en hun handen op plaatsen doet belanden waar ze al dan niet gewent zijn. 'Eigen schuld' zeggen de jongere meisjes 'dikke bult'.

Wij troosten ons met de gedachte dat het totaal aantal studenten dat last had van ongewenste vingertoppen 1 op 3 bedraagt voor jongens tegenover 2 op 3 voor meisjes. Kwestie van streven naar evenwicht.

Dit artikel zou bewijzen dat wij, vrouwen sexistisch zijn? Vergeet het! De meerderheid van

niet meer over emancipatie.

is maar al te opvallend. Heren, wees dus gewaarschuwd.

De onschuldige vraag "ga je mee iets drinken op café?" wekt bij sommigen seksuele fantasieën. Als je na een TD vraagt "Heb je een escorte nodig?" of "loop je even mee tot aan mijn kot?" dan mag je er donder op zeggen dat de persoon in kwestie, zijn of haar sleutels verloren is. In je kinderlijke onschuld zeg je dan "ach, die kan vanacht rustig hier blijven". Maar de volgende morgen vind je wel een briefje naast je bed: "dank je, je was heerlijk".

Juffrouwen die denken dat hun splitrokken sexy zijn, mogen het volgens onze opiniepeiling voor gezien houden. Probeer wat anders zouden we zeggen.

En dan dit nog, zltten zagen o, ik ga slapen en toch niet weggeraken, is vragen om niet alleen te slapen. Daar waren alle ondervraagden het er unaniem over eens.

Na al deze ontdekkingen besloten we onze sleutels in viervoud te laten maken. Heren die een zoen of heerlijke omhelzing te beurt viel, of zij die we met onze kommunieletjes vroegen om iets mee te gaan drinken, mogen het voortaan vergeten. We beperken ons vanaf nu tot een zakelijke handdruk.

Maffie
Hartie

Een St.-Vé impressie: vier studenten dragen een verkeersbord naar hun bestelwagentje. De student met de zwarte klak showt een nieuwe toga van Yves Saint-Laurent, de bekende Franse couturier. Let ook op de luifel van het café op de achtergrond waarop staat te lezen: "Aux bons Enfants". Wat 'zou daar mee bedoeld worden.

Tussen de Triomfplan en de Waversesteeweg, is er een hele blok (namelijk die waarop de Colruyt gevestigd is) die bezit is van de VUB. In dit blok is er nu, aan de zijde van de Waversesteeweg, enkele maanden geleden een ruimte vrijgekomen die door de P.K. (Polytechnische Kring = burgerlijke Ingenieurs) omgebouwd werd en wordt tot doopzaal. Wij gingen ten rade bij de P.K.praeses Marc, wat niet zo eenvoudig bleek te zijn, ofwel was hij op een of andere activiteit ofwel was hij de afspraak vergeten. Na enkele uren wachten was het dan eindelijk zover.

De Moelal: Waarom is de zaal aan P.K. toegewezen?

Marc: Wij hebben de laatste jaren altijd voor een doopzaal gezorgd, dus nu zijn we in juli, augustus aan de Rector gaan vragen of we de zaal konden krijgen. Wij hebben zelf het initiatief genomen.

De Moelal: Wie financiert de verbouwingen

Marc: Wijzelf, de P.K.kring. Behalve het dak, de aflopen etc., dat betaalt de VUB, de eigenaar van het gebouw, al de rest hebben wij zelf gefinancierd.

De Moelal: Hoe groot zijn de uitgaven voor de verbouwingen?

Marc: Dat is moeilijk te bepalen, we kunnen enkel een ruwe schatting geven, omdat er een hele reeks aankopen verricht zijn, door afzonderlijke personen, die nog niet bij mekaar zijn opgeteld. We moeten al zeker 275.000 fr. betalen, plus al de rest, alles samen toch zeker 400.000 fr.

De Moelal: Welke problemen zijn er gerezen?

Marc: In het dak waren gaten, er waren geen aflopen, het was een oude garage dus er waren werkputten in de grond, er was niets van elektriciteit voorradig, geen waterleidingen, kortom er was niets meer voor handen. We zijn eerst begonnen met de elektriciteit, die komt van naast de deur (Bequevort), dan hebben we een kabel getrokken met een tussensmeter, omdat we die persoon moeten betalen. Het is allemaal heel reglementair en daardoor is het een dure post geworden.

De Moelal: Er waren ook problemen met de brandveiligheid.

Marc: We hebben de eerste dopen gedaan en dan is de politie gekomen om te zeggen dat we de zaal moesten sluiten, omdat de zaal niet brandveilig was, daar we geen papieren hadden. Dat hebben we tijdens het weekend moeten regelen met de brandweer, om die zaal te laten keuren. Die zaal is dan goedgekeurd geworden door de brandweer. (Dat was wel een paniekstuur, omdat we vrijdag geen toestemming kregen en er 's maandags een doop moest doorgaan, maar dan hebben we dat tijdens het weekend kunnen klaarspelen.

De Moelal: Hoeveel uren hebt u er in gewerkt

Marc: Die schatten we op ongeveer 3.000 uur. We zijn begonnen in augustus, dan september, Marc: Dat kost de VUB-kringen 15.000 fr. en de niet VUB-kringen 20.000 fr. Volgend jaar gaan we proberen het goedkoper te krijgen. We zijn het aan de ULB-kringen gaan vragen, die vonden het niet duur, omdat de zaal dichtbij ligt, dan kunnen ze met hun schachten te voet naar hier komen. O ja, we vragen ook een waarborg. Aan de VUB-kringen 5.000 fr. voor schoonmaken en 5.000 fr. voor materiaal. Aan de andere kringen 7.000 fr. voor schoonmaken en 8.000 fr. voor materiaal. Als alles proper is en niets stuk, dan krijgen ze dat geld terug.

De Moelal: Hoeveel kringen hebben een doop gehouden?

Marc: Van de VUB : 8 ULB : 9 Hoge scholen : 2

We geven verminderingen aan kringen in financiële problemen. Bijvoorbeeld: GER-ROM: 5.000 fr. om de doop schoon te maken. H.H.O: moest maar 4.000 fr. betalen omdat ze geholpen hebben met de opbouw van de zaal. We hebben die prijzen vastgesteld om te proberen dit jaar uit de problemen te geraken, wat waarschijnlijk niet het geval zal zijn.

De Moelal: Worden er TD's gegeven?

Marc: Zeer uitzonderlijk, om de BSG geen concurrentie aan te doen, dat hebben wij zelf beslist, niemand heeft ons daartoe verplicht. Wel wordt er bijvoorbeeld een cantus gegeven.

De Moelal: Wie heeft de verantwoordelijkheid voor de zaal?

Marc: De zaal is van de VUB, wij hebben de oktober en we hebben constant met 8 personen, gemiddeld 8 uur per dag gewerkt, meestal meer.

De Moelal: De Inkomsten van een doop?

toelating gekregen om die zaal om te bouwen tot een doopzaal, om de zaal te beheren.

De Moelal: In feite kunnen ze jullie uit de zaal zetten?

Marc: Ja, eigenlijk wel.

De Moelal: Kunnen jullie je nergens op baseren?

Marc: Samen met het rectoraat is er een soort overeenkomst, maar er staat niets op papier. Als ze ons uit de zaal zetten, dan nemen we alles wat wij geïnstalleerd hebben mee.

Heeft u nog bemerkingen?

Marc: Nu tijdens de dopen moeten er telkens 3 verantwoordelijken van P.K. aanwezig zijn, ook moet de installatie tijdens het weekend ergens ondergebracht worden, de zaal moet proper gehouden worden, het is een voortdurende last... Het heeft de goede werking van P.K. verstoord, onze activiteiten waren dit jaar maar heel minnetjes en heel vluchtig, we hebben er erg onder geleden. Dat er geen vals idee bestaat dat we daar winst op maken, ik denk eerder dat het een verliespost zal zijn dit jaar. Natuurlijk vanaf volgend jaar, dat is wat anders, maar dat is nu nog niet. Maar het ligt niet in onze bedoeling de VUB-kringen uit te zuigen op een of andere manier. Jos T.

Strip-tease kwis

Ma. 9 dec. organiseert de K.A.T. in samenwerking met Jest-Transalpio in zaal B.S.G. vanaf 20.00 u. een strip-tease kwis met als hoofdprijs een verblijf van vrijdag t/m maandag in een comfortabel appartement voor 4 pers. in Membres-sur-Semois.

Voor wie niet regelmatig de Faculty, Confrator of Contradicte bezoeken zal ik hier nog even kort de spelregels uit de doeken doen (let op de woordspelling):

-men schrijft zich in aan de bar van de Faculty in per paar (het geslacht is hierbij van geen belang). Uiterste inschrijvingsdatum is ma. 2 dec.

-elke deelnemer is voorzien van 10 kledingstukken (1 paar sokken= 1 kledingstuk)

-bij het juist beantwoorden van een vraag of het winnen van een praktische proef wordt door beide partners 1 kledingstuk verwijderd.

-het duo dat zich het eerst in zijn meest natuurlijke staat bevindt, wordt beloond met een week-endje dolle in de Ardennen.

Vanzelfsprekend is er voor degenen die na de dopen nog niet genoeg rauw vlees over het podium hebben zien bewegen de gelegenheid om deze festiviteit bij te wonen. Nog even een netelige affaire: het is natuurlijk een nogal dualistische zaak dat de praeses van de K.A.T. haar geslachtsdelen, bij het zingen van het swingende "Praesidente montre nous tes lèvres", angstvallig verborgen houdt maar wel zoets organiseert als een strip-tease kwis. Ik geef dit grif toe, maar wanneer het laten zien van geslachtsdelen een kwestie van lef is, dan heb ik geen lef, is het een kwestie van traditie dan kan ik slechts opmerken dat traditie reeds veel ellende veroorzaakt heeft. Dus verblijf ik hierbij: uw vernieuwde doch preutse praeses,

Babbie

Hespe-drogers

Liefhebbers van carnaval, die woonachtig zijn in Brabant en tegelijkertijd aan de VUB studeren kunnen hun hartje ophalen tijdens de "bierprinsenverkiezing" die zal doorgaan op 14 december 1985 in Zaal "Jagershof" te Kester Gooik.

Deze hapening heeft tot doel 2 kandidaten per Univ te testen door middel van verschillende disciplines waaronder bierproeven en andere behendigheden van die aard. Het spreekt vanzelf dat dezen aangemoedigd dienen te worden. Daarom stelt het BSG voor in grote schare per bus naar deze hapening te gaan, om de kandidaten te stimuleren voor 100 duizenden franken aan bier in de wacht te slapen en als carnavalslaureaten uit de bus te laten komen. Deze bus kan echter ingelegd worden als er genoeg interesse blijkt te zijn, daarom... Aazelt niet en schrijft in !!! BSG-bureau, gebouw 'Y', pleinlaan 2, 1050 Brussel of telefooner naar 02/ 641 23 27 en 641 23 30. Het zij U gezegd zijnde !

KIM gromt 2

Met enig meesmalen las ik jullie antwoord op de brief van 'Voor' inzake de Kim. Hoe is het mogelijk dat jullie stellen dat de loge jullie maar matig interesseert, terwijl het antwoord stukken langer is dan de brief en dat jullie bovendien op de voorpagina opnieuw een aanval uitvoeren naar aanleiding van de maçonnieke viering van 15 jaar viering VUB.

Ik schrijf wel in eigen naam.

Wie maakt van de loges iets bijzonders? Wij niet, maar jullie door de continue berichtgeving en de sensatiecrang om namen te kunnen noemen. Jullie creëren de mystiek, door telkens een vrijmetselaar een voet verplaatst, erover te berichten. Dat noem ik Story-journalisme. Maar hebben jullie al eens de moeite genomen één van de genoemde personen te interviewen betreffende de materie? Informatie doorbreekt de mystiek, maar dat past natuurlijk niet in de Moelial.

Over de Kim wordt geen concrete informatie gelost, antwoorden jullie. Als stichtend lid en voormalig voorzitter durf ik wel te stellen dat jullie de bal grandioos mislaan. Ten eerste is het initiatief tot oprichten (eigenlijk heroprichten) niet vanuit de loge of vanuit diverse loges (ook al verkeerd woordgebruik, maar alle) gekomen, maar ontstond ze bij een tiental studenten die elkaar kennen, die behoefte hadden elkaar te ontmoeten in een eigen ruimte, activiteiten te organiseren rond onderwerpen die hen interesseerden en te discussiëren tussen pot en pint. Hierbij vraag ik de Moelial waar het verschil ligt met andere studentenkringen (behalve voor het zat thuiskomen), regionale verenigingen en uitlopers van allerlei politieke partijen, tot zelfs extreem-rechts!? Logeleven was en is niet voor de Kim, want de leden hebben die 'maturiteitsbarrière' nog niet doorbroken. Bovendien zijn lang niet alle Kim-leden geïnteresseerd in het maçonnieke leven. Wat was dat dus over ondemocratisch?

Ten tweede: over discretie bij Kim-leden? Ik ken voldoende mensen die gebroodrofd zouden worden indien hun lidmaatschap bij de vrijmetselarij bekend zou zijn. Mijn eigen vader was 'slechts' gekend als vrijzinnig, maar zijn baas was lid van Opus Dei... Mijn schoonvader zou in zijn o zo vrijdenkend werk op staande voet ontslagen worden. Mijn echtgenote zou in de o zo vrije VUB het leven zuur gemaakt worden door een schijnsocialistische kaloot... Begrijpen jullie? Allicht niet.

In alle gevallen van bekendmaking die jullie aanhalen (stickers, confessions) beslist de persoon in kwestie voor zichzelf. Nootal zat hij anderen veroemen. Waarom moeten Kim-leden dat dan wel doen? Om de Moelial zich status verruimend te doen voelen?

De Kim zich openbaren aan de Moelial? Waarom? Hun activiteiten gaan al lang niet meer door aan de VUB en bereikt trouwens steeds meer mensen dan alleen VUB-ers!

Jullie creëren de mystiek, waaruit jullie dan weer putten. Met een beetje journalistiek talent hadden jullie alles over de Kim kunnen weten: vroeger was alles heel concreet 'ultigelekt', hoewel, dan zagen er weinig brood in om week in, week uit erover te fantaseren. Maar zoals ik al zei, mystiek creëer je zelf...

Anonymus, die later niet in een concentratiekamp wil terecht komen.

Antwoord

Ik dacht dat het tijd werd de Grom-akle te schorten, maar blijktbaar heeft men nog steeds niet door waar het nu eigenlijk om ging. Niet om de loge als dusdanig, maar wel om KIM. Zoals u zelf zegt zou KIM geen sterke banden hebben met de loge. Het gaat slechts om een groep van mensen die de behoefte voelen om met elkaar te discussiëren. U vraagt ons waar het verschil ligt met andere studentenkringen? Op het eerste gezicht is er geen verschil in het activiteit-pakket. I zaak schijnt KIM toch te onderscheiden van gewone studentenkringen, namelijk het feit dat mensen die geen vrijmetselaars tot ouders hebben helemaal niet naar de lezingen van KIM mogen komen, ook al hebben ze daar vriendjes en vriendinnetjes, die vertellen hoe interessant het toch weer was, en al vinden zij zelf een bepaald topic van de lezing persoonlijk ook heel interessant. Studenten die er uit pure interesse voor de discussie-stof heen willen, geraken vast het KIM-lokaal niet in (maar eigenlijk zouden wij die proef nog wel eens op de som willen nemen). Het is precies dat wat ik 'ondemocraties' noem en dat mij dus pijnlijkt in de borst knijpt.

Veel KIMmers grommen overigens binnensmonds om mijn artikel. Ze noemen Na! een gefrustreerd praatjesmaker (het staat natuurlijk altijd populair

om zo iets te zeggen) en sommigen vinden dat ik het recht niet heb om ook maar iets over het vrijmetselarij te zeggen. Wie schept het mysterie? Een merkwaardig iets bereikte ons oor: Bij de voorstelling van het VO-boek "De verlichte leegte" werd meteen aangekondigd dat het volgende VO-boek 1 zeer specifieke 'sekte' zou behandelen, namelijk de vrijmetselarij. Op de daarop volgende KIM-activiteit lichte 1 der leden zijn lieve vrienden daarover in. Hij zou ook gezegd hebben het noodzakelijk te achten dat de publikatie van zo'n schandelijk iets zou verhinderd worden. Hij zou daartoe trachten 'te infiltreren' in VO. Hopelijk konden andere KIMmers hem van die absurditeit afbrengen. VO, melde nog geen ongewenste indringers, maar toch: vrijzinnigheid? vrij onderzoek? wij knijpen 'm!

Invitaties van onze kant om een interview toe te staan en zodoende het 'mysterie' op te helderen, bleken uitermate naïef. Voor stelde in zijn antwoord zelfs dat het maar het beste is dat alles zo geheim mogelijk blijft. De broodroof-fobie lijkt mij in sommige gevallen heel aanneemelijk, maar KIM is geen loge, wat tracht men dan 'geheim' te houden?

Liefste KIM, komt u? Wij weten wel ongeveer waar u woont, wij kunnen volgende week donderdag eigenlijk ook naar uw klubiokaaltje komen.

Ik ben er zeker van dat het mysterie zo volledig kan worden opgeklard. We hoeven dan niet langer als schurftige honden achter 2° handsinformatie aan te kruipen. In Grom stelden we trouwens dat het slechts een vermoeden betrof, dus geen absolute waarheid. Blijkbaar lees je slechts wat je wil lezen in een artikel dat je niet aanstaat.

Hoe u de Moelial echter van concentratiekamp-fille kan verdenken lijkt ons helaas weer bijzonder mysterieus.

Na!

De grote kamp

Hierbij ben ik zo vrij een recht op antwoord te formuleren naar aanleiding van de paragrafen betreffende de kostprijs van de sportkaarten in de artikels "De grote kamp" en "SOR nr.3" in de Moelial nr.4 van donderdag 21 november '85.

Als hoofd van de Sportdienst voel ik mij persoonlijk geïnteresseerd in deze zaak en daarom deze vraag tot rechtzetting.

Eerst en vooral is er dit academiejaar helemaal geen verhoging van de kostprijs voor de sportkaart doorgevoerd. De sportkaart kostte verleden academiejaar (84-85) ook reeds 200 F. Vooral spijtig vind ik echter de bewering als zou ik als diensthoofd "op eigen houtje" de kostprijs van de sportkaart hebben opgetrokken. Men zou beter moeten weten! Bij de besprekingen in 1984 omtrent de begroting 1985, werd de in de memorie van toelichting voorgestelde verhoging van de kostprijs van de sportkaart behandeld en met de totale begroting goedgekeurd. Het had dus volstaan even zijn geheugen op te frissen om te weten dat deze prijsverhoging twee jaar geleden werd goedgekeurd en niet een "wandaad" van het diensthoofd betreft. Om de gebruikelijke term te herhalen, meen ik niet mijn "bevoegdheden" te buiten te zijn getreden en dacht ik telkens wanneer nodig, het advies van de SOR te hebben gevraagd. Ik ben er van overtuigd dat het veel beter is eerst te denken en dan pas te doen, en zeker voor men iemand onterecht beschuldigt.

Ik hoop dat dergelijke domme dingen in de toekomst zullen vermeden worden.

W.Lodens; Hoofd Sportdienst.

Amnesty International

Op zaterdag 7 december a.s. organiseert Amnesty International een gevarieerde avond in trefcentrum Maalbeek in Etterbeek.

Eerst zal een Nederlandse theatergroep van Amnesty een eigen toneelproductie spelen, getiteld "het overwegen waard", een indringend stuk over macht en onmacht, in de vorm van een parabel die wordt onderbroken door liedjes en scènes uit de realiteit. Een stuk dat door vorm en vaart blijft boelen; zo wordt gezegd, al is eerst gaan zien om dan te geloven zeker niet af te raden. Wat daar zeker en vast wel de moeite zal zijn, is de interventie van Wim Van Gansbeke, toneelkraker, die nu zelf zal voordragen uit twee bundels. Respectievelijk met werk van vervolgd dichters, en geëngageerd meertalig werk uit deze richting van de aardbol. De avond wordt sfeerol in slaap gedaan met Chileense liederen van o.a. Violeta Parra. Adriana Burgos en Fernando Albarraçin zullen in dat kader de artiest uithangen.

Voor, tijdens en na heeft u ruimschoots de tijd kennis te maken met verschillende activiteiten van Amnesty. Zeker niet te missen is ook de tentoonstelling in het kader van de Anti-Martelcampagne waar u nog tot 15 december op bovenstaand adres voor terecht kan. Begin om 20 uur. Toegangsprijs 200fr. Leden etc. 100fr. Kaarten aan de kassa maar vooral vooraf telefonisch 427.84.54 ('s avonds) en 234.77.55 (Kantooruren-Wanneer?)

Basketbal

Vorig jaar werd de V.U.B. basketbalploeg universitair kampioen. Iedereen die er toen aanwezig was op de grootste finale tegen Leuven, hier te Brussel, spreekt er waarschijnlijk nog altijd over.

De afwezige supporters toen, die natuurlijk ongelijk hadden, hebben het hun zeker al beklagd want de V.U.B. was, zoals de kranten het schreven, "outstanding".

Dit jaar willen we echter even goed doen om de eer van de V.U.B. hoog te houden. Op woensdag 8 en maandag 13 januari gaan respectievelijk op de V.U.B. en in Leuven de vlaamse voorronden door. Hiervoor werd er 's maandags al duchtig getraind en dit telkens van 20 tot 22 uur.

Iedereen die zich groepen voelt om mee te spelen met de universitaire ploeg kan een kijkje komen nemen 's maandags.

Na deze voorronden zullen er nog enkele wedstrijden gespeeld worden en zal natuurlijk nog keihard getraind worden. In maart zal er dan een nationale finale plaatsgrijpen.

Alle sporters die het niveau van de universitaire ploeg te hoog vinden of die liever rustig en ontspannen willen basketten, worden zeker niet vergeten. Elke dinsdag namelijk is er initiatie basket. Dan wordt er op een ontspannen manier basket gespeeld en/of aangeleerd.

Alle geïnteresseerden worden dus verwacht op dinsdag van 20 tot 22 uur. Er is echter niet alleen een V.U.B. herenploeg maar natuurlijk ook een damesploeg. Ook voor hun is er een universitaire competitie en wordt er dus getraind. Deze trainingen gaan door op maandag van 18 tot 20 uur. Alle geïnteresseerde meisjes kunnen ook hier aanwezig zijn de leuze "hoe meer hoe beter" telt hier vanzelfsprekend ook. Damesjes niet gedraaid!

ZEEKERS

TE KOOP

EXTENDED FUNCTIONS module voor HP-41C/CV: 2000fr.
bij: Peter Langenakens
02/358 24 24

Aankondiging:

* Ann Verbraeken kan haar portefeuille komen afhalen in het BSG-lokaal (gebouw Y' naast het cultuurkafé, Ingang Dienst Cultuur)

Advertentie:

Gewetensbezwaarde zoekt CHAUFFEUR om TEGEN BETALING tussen (omstreden) GENT-VUB (campus Oefenplein) mee te rijden (minimum 2x H/T per week).
Kontakteer Paul WYLLEMAN :641 27 44 (op MA, DI of DO tussen 9-17 uur).

Opgelet!!!

Iedereen, die iets kwijt wil, iets zoekt of iets gevonden heeft, kan bij ons terecht voor een zoekertje. Het volstaat om al de nodige gegevens binnen te brengen op het Moeliallokaal in gebouw Y'.

Om een gaatje te vullen geven wij nog een St.-Vé impressie. Hierbij kommentaar geven is echter onbegonnen werk.

Moeial

Samenwerkend met VO, BSG en de Dienst Cultuur.

Redactie Pleinlaan 2
gebouw Y'
1050 BRUSSEL
Tel.: 02/641 2338

Abonnementen: 150 fr. of 500 fr. op rekening nr. 001 1386975-48 met vermelding van naam en adres

v.u.: Robert Peeters
J. Vuylstekelaan 12 C1
2050 ANTWERPEN

Deze foto wilden wij u niet onthouden: de BSG-vergaderingen knopen terug aan bij de klassieke tradities van het oude Romeinse keizerrijk.